

หกสิบเอ็ด

การทดสอบ

ณ ตำหนักจินหลวน โต๊ะของซูลี่และเทพธิดาสระหยกเว้นระยะห่าง
ราวสองเมตร สตรีทั้งสองนางอยู่กลางวงล้อม ห่างออกไปห้าเมตรเป็นผู้คนที่พากันมาดูทั้งคู่ตอบคำถามในด้านนี้

เทพธิดาสระหยกจดปลายพู่กันอย่างใจจดใจจ่อ ท่าทางกระฉับกระฉง สีหน้าเยิ้มไปด้วยความเชื่อมั่น ทางด้านซูลี่ หญิงสาวदैยวก็ทำท่าทางร้อนออกร้อนใจ เดัยวก็เหลือบซ้ายแลขวา แคมองก็รู้ว่านางหาตอบคำถามนั้นได้ไม่

หลี่อ้าวจงเห็นท่าทางเช่นนี้ของซูลี่ มุมปากก็ยกสูงขึ้นอย่างเย้ยหยัน เขาแค้นเสียงว่า “ลูกเบ็ดขี้รีวกล้าซุกคอกเทียบหงส์ฟ้าอย่างเหยาเหยา ช่างไม่รู้จักประมาณตน”

เปยเฉินอิ่งเห็นอาการของซูลี่แล้วก็แทบอยากจะเสนอตัวเข้าไปแทนที่นาง ยิ่งมาได้ยินคำปรามาสจากหลี่อ้าวจงอีก ก็ยิ่งพานบรรลู่โทะสะขึ้นมา เขายืนแขนยาวๆ ออกไปกระซอกคอเลื้อของหลี่อ้าวจงทันใด “เจ้าว่าใครเป็นลูกเบ็ดขี้รีว ใครเป็นหงส์ฟ้า ถ้าพูดไม่เป็นก็หุบปากเสีย!” พุดจบก็เหวี่ยงหลี่อ้าวจงไปอีกทาง การเคลื่อนไหวที่เฉียบขาดกับบุคลิกอันน่าเกรงขามทำให้ชายหนุ่มดูหล่อเหลาเอการไม่เบา

หลี่อ้าวฉงที่ถูกกระชากคอเสื้อและถูกเหยียงไปง่ายๆ แทบจะล้มลงไป
กองอยู่กับพื้น

อันที่จริงชายหนุ่มหาได้อ่อนแอเยี่ยงนี้ไม่ ถ้าจะพูดให้ถูก ความจริงแล้ว
ในบรรดาคณรู้นี้ใหม่ด้วยกันทั้งหมด เขาไม่เป็นสองรองใครเลยด้วยซ้ำ ทั้งยัง
ทะนงตัวว่าเหนือผู้อื่นมาโดยตลอด ทว่ายามนี้เขากลับถูกเจ้าเด็กบ้าสกุล
เป่ย์เฉินจับโยนออกมาง่ายๆ แบบนี้ น่าอัปอายชายหน้าเสี้ยเหลือเกิน

ยามนี้คนมากมายต่างก็เหลือบมองมายังหลี่อ้าวฉงที่เอียงกระเท่เร่ไป
อีกทางด้วยสายตาประหลาดใจ บรรรยากาศโดยรวมสงบสนทึไร่สรรพเสียง
ใดๆ ความเงียบบังกับแวตาคงนคู้แล้วคู้เล่าั่นเองที่ทำให้หลี่อ้าวฉงแทบ
เป็นบ้า

“มองอะไรกัน! ระวังข้าจะควักลูกตาคพวกเจ้าออกมา” หลี่อ้าวฉงตวาด
ออกไปอย่างโกรธขี้

บรรรดาขุนนางบุ่ญญู่พากันเบือนหน้าหนีไปทางอื่น ความเคารพที่มีต่อ
คุณชายใหญ่สกุลหลี่แห่งวังสระหยกผู้มักกวอดอ้างบารมีอยู่เป็นนิจก็ลดน้อย
ถอยลงทันที

สายตาแค้นเคืองของหลี่อ้าวฉงจ้องถมึงไปย้งเป่ย์เฉินอึ่ง ทว่าอีกฝ่าย
กลับทำหน้าตาย้วยุกกลับมาเสี้ยนี่

“อะไร อยากรต่อสู้หรือไร” หลี่อ้าวฉงในยามนี้อ่อนแอเสี้ยนเขาจัดการ
ได้ด้วยนิ้วมือเพียงนิ้วเดียวด้วยซ้ำไป

หลี่อ้าวฉงขบกรามเสี้ยนดังกรอด เส้นเลือดที่ขมับปูดโปน ฝ่ามือข้าง
ลำตัวกำแน่น แต่สุดท้ายก็เบือนหน้าหนีไปด้วยความขุ่นขี้

หลี่เหยาเสี้ยนเดิมที่คิดจะออกหน้าแทนหลี่อ้าวฉง แต่พอเห็นผู้เฒ่า
เป่ย์เฉินที่ยืนหัวเราะชอบใจอยู่ข้างๆ เป่ย์เฉินอึ่ง สีหน้าของเขาก็เขี้ยวคล้า ก่อน
จะเบือนหน้าหนีไปไม่ต่างจากหลี่อ้าวฉง เมื่อมีอาจสู้ได้แล้วจะทำเช่นไรกันเล่า

หลี่อ้าวฉงจ้องมองซูลัว ดวงตากลุ่โชนไปด้วยเปลวเพลิง อยากรจะถลก
เนื้อหนังของนางออกมา ถ้าไม่ใช่เพราะนั่งตัวดีคนนี้ เขาจะต้องอัปอายผู้คนถึง

เพียงนี้หรือ

ซูลัวในเวลานี้ซึ่งจะมีแก๊ใจสนใจว่าหล้อ้วฉงแค้นเคืองนางเพียงไร นางกัดด้ามพู่กันคิดอยู่พักใหญ่ก็นึกคำตอบของโจทย์สามข้อสุดท้ายไม่ออกสักที นางจำได้ว่าตอนนั้นห้องจำไปด้วยอาการเบลอลๆ สุดท้ายก็หลับไปอย่างว่าง่วน...

เอ!

ความคิดหนึ่งผุดวบขึ้นในสมองของซูลัว ดวงตาหญิงสาวเป็นประกายวาววับขึ้นมา นางจำได้ว่าตอนที่ห้องตำราอยู่นั้น ตำราทุกเล่มถูกโยนเข้าไปในมิติด้วยนี้เน่า และตอนนี้มันก็ยังกองอยู่ที่เดิมในมิตีของนาง

จิตของนางเข้าไปในมิตีได้นี้! ยังจะมีวิธีโกงแบบไหนที่ตรงไปตรงมา กว่านี้อีกเล่า นี่ต้องเป็นวิธีโกงที่เจ๋งที่สุดในโลกแน่ๆ วิธีส่งคำตอบผ่านโทรศัพท์มือถืออย่างในยุคปัจจุบันอะไรนั่นดูกระจอกไปเลยด้วยซ้ำ

พูดแล้วก็ต้องลงมือทำในทันที ซูลัวยกมือข้างหนึ่งขึ้นทำหน้าผาก แสร้งทำเป็นหลับ แต่จิตของนางกำลังวุ่นวายอยู่ในมิติตัวเอง

ยังดีที่นางอ่านตำราพวกนี้ผ่านตามาหมดแล้ว แต่ไม่นานซูลัวก็เจอคำตอบที่นางต้องการ เพราะแบบนี้ซูลัวที่พบคำตอบแล้วจึงก้มหน้าก้มตาสะบัดปลายพู่กันเขียนคำตอบอย่างรวดเร็ว

แค้นมือจดพู่กันเพียงครู่ก็ตัวตปลายขึ้น คำตอบเสร็จไปหนึ่งข้อ

เทพธิดาสระหยกที่เฝ้าสังเกตซูลัวอยู่ตลอด พอเห็นอีกฝ่ายตอบคำถามได้เร็วขนาดนั้นก็อดตะลึงงันไม่ได้ เมื่อครุ่นนางเห็นกับตาชัดๆ ว่านั่งตัวตปอนหลับไป ในใจกำลังนึกดูหมิ่นอีกฝ่าย จู่ๆ ก็ตื่นขึ้นมาแล้วเขียนคำตอบเสร็จเสียอย่างนั้น

นางต้องเขียนคำตอบเลอะเทอะแฉะๆ ต้องเป็นเช่นนี้แน่ ในใจของเทพธิดาสระหยกคาดการณ์ไว้เช่นนี้

ท่าว่าเรื่องที่ทำให้เทพธิดาสระหยกรู้สึกอึดอัดใจก็คือ หลังจากที่ซูลัวเขียนคำตอบข้อนั้นเสร็จ นางก็เริ่มทำศึระชะแล้วเข้าสู่วงค์อีกครั้ง ผ่านไปครู่ก็กลับมานั่งตัวตรง จากนั้นก็ลงมือเขียนอย่างคล่องแคล่ว รวากับว่าขณะที่

นางหลักไหลไป มีผู้รู้มาบอกคำตอบที่ถูกต้องแก่นางอย่างไรรายนั้น

ครานี้ไม่ใช่แค่เทพธิดาสระหยกเท่านั้นที่สงสัย แต่คนอื่น ๆ ที่อยู่ ณ ที่นั้น ก็วิ่งงไปกับท่าทีของซูลัว์เช่นกัน แต่คนพวกนั้นจะรู้ได้อย่างไรว่าแท้ที่จริงแล้ว ซูลัว์เป็นผู้ครอบครองธาตุมิติ ข้านางยังเฝ้าเฝ้าการทดสอบอย่างโจ่งแจ้งแบบนี้ เสียอีกด้วย

ยามนี้เทพธิดาสระหยกเหลือคำตอบข้อสุดท้ายเท่านั้น แต่เพราะโจทย์ ข้อนี้ยากนัก เทพธิดากล่าวได้ว่าเป็นความรู้ระดับผู้ปรุ่งโอสถชั้นสูงพิเศษเลย ที่เดียว เป็นธรรมดาที่นางซึ่งมีฐานะเป็นผู้ปรุ่งโอสถชั้นสูงจะรู้สึกลำบากมีใช้น้อย

ทว่าในใจของนางแอบลึงโลดอยู่เจียบๆ ก่อนหน้านี้เพื่อให้ได้มีโอกาสเข้าไปใกล้ปรมาจารย์ทรงอวิ้น นางจึงท้วงความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับผู้ปรุ่งโอสถอันแสน นำเมื่อหน้ามาจำนวนไม่น้อย เพื่อสร้างให้ตนเองดูมีความรู้สูง ครานี้แม้จะ ไม่มีโอกาสได้แสดงความสามารถออกมา แต่ตอนนี้กลับนำมันออกมาใช้ได้พอดี

ทว่า...ผู้ปรุ่งโอสถชั้นต้นกระจอกๆ อย่างซูลัว์จะไปเข้าใจความรู้พื้นฐาน ที่เกี่ยวกับผู้ปรุ่งโอสถชั้นสูงพิเศษได้อย่างไรกัน นางต้องชนะอีกฝ่ายได้อย่าง แน่แน่นอน!

เทพธิดาสระหยกปรายตามองซูลัว์อย่างดูแคลน จากนั้นก็ก้มหน้า เขียนคำตอบลงไป

ตอนนี้ซูลัว์ก็เหลือคำตอบข้อสุดท้ายเช่นเดียวกัน คำถามนี้ครอบคลุม ความรู้ทั่วไปหลายด้าน ตั้งแต่โอสถวิทยา สมุนไพร ไปจนกระทั่งวิธีการปรุ่ง โอสถ การใช้ไฟ และรายละเอียดในด้านต่างๆ

ท่ามกลางสายตาดำจับจ้องจากทุกคน ซูลัว์ได้แต่วิ่งุ่นอยู่ในมิติของตนเอง อีกครั้ง นางพลิกดูตำราเล่มนั้นเล่มนี้ จากนั้นก็นำมาเทียบกันดู ก่อนจะ ประมวลความรู้ออกมา...

สุดท้าย รอกระทั่งเทพธิดาสระหยกเขียนคำตอบออกมาอย่างลึงโลด ได้ครึ่งหน้ากระดาษ ซูลัว์ก็เป็นฝ่ายชิงส่งกระดาษคำตอบไปก่อนหนึ่งก้าว

ตอนที่ปรมาจารย์ทรงอวิ้นสบตามองซูลัว์ คิ้วเข้มรูปดาบนั้นก็ขมวด

เข้าหากันนิดๆ ชายหนุ่มที่สงบนิ่งเป็นนิจเอ่ยออกมาช้าๆ “คุณนายยกใหญ่ ไม่เหนื่อยหรือ?”

คนอื่นๆ ต่างก็เข้าไปว่าปรมาจารย์หรงอวินนั้นห่วยชูลัว แต่ทุกคนพากันมองนางด้วยสายตาที่ต่างไปจากเดิม ขณะที่ชูลัวเมื่อได้ยินคำพูดนั้นก็กลับหัวใจล้นนวบ นางรู้ว่าปรมาจารย์หรงอวินซึ่งเป็นผู้ครอบครองธาตุมิติเช่นเดียวกันจับได้ได้แล้ว

ทว่า...

ชูลัวเหลือบตาขึ้นสบกับปรมาจารย์หรงอวิน ก็เห็นสีหน้าของอีกฝ่ายเป็นปกติเช่นเดิม แต่ในมุมที่นางเห็น ดวงตาสีดำดูจุน้ำหมึกคู่นั้นฉายแววชอบอกชอบใจออกมา

ชูลัวบอกตัวเองในใจว่าปรมาจารย์หรงอวินผู้นี้หน้าสนใจดีเหมือนกัน

“อะฮืม!” ปรมาจารย์หรงอวินถลึงตาใส่ชูลัว

ชูลัวลูบจมูกตัวเองก่อนจะวิ่งเหยาะๆ กลับไปตั้งหลักที่มุมของนาง ในเมื่อปรมาจารย์หรงอวินเปิดโอกาสให้นางอย่างใจกว้างเช่นนี้แล้ว ช้านางยังเป็นพวกได้เปรียบแล้วยังชอบโอ้อวดซ้ำเสียด้วย ดังนั้นพอต้องเผชิญกับสายตายั่วยุของเทพธิดาสระหยก สีหน้าของชูลัวจึงสงบนิ่งดั่งผืนน้ำ ก่อนเลิกคิ้วแล้วยิ้มออกมา

ปรมาจารย์หรงอวินที่นั่งอยู่บนบัลลังก์สูงตรวจกระดาษคำตอบต่อหน้าธารกำนัล

ผู้คนด้านล่างแบ่งออกเป็นสามฝักสามฝ่าย ฝั่งสกุลหลี่แห่งวังสระหยกยืนอยู่ทางซ้าย บรรดาผู้ที่วางตัวเป็นกลางทั้งหลายยืนคั่นกลาง ขณะที่ชูลัวกับพวกของเป่ยเฉินอิงยืนอยู่ทางด้านขวา

ยามนี้คนสกุลหลี่แห่งวังสระหยกมีท่าทางลำพองใจและโอหังนัก เพราะในสายตาของพวกเขา ผู้ปรองโสดขึ้นต้นอย่างชูลัวจะอาจหาญไปเทียบชั้นกับเทพธิดาสระหยกได้อย่างไร แน่หนอนว่าเทพธิดาสระหยกเองก็คิดเช่นนั้นเหมือนกัน เพราะเหตุนี้นางจึงยืนอย่างสง่าด้วยท่าทียโส สายตาที่เหลือบมองไปทาง

ซูว์เป็นครั้งคราวนั้นแฝงแววเยาะหยันเอาไว้

ถ้าเทียบกับความมั่นใจทางฝั่งสกุลหลี่แห่งวังสระหยกแล้ว ด้านคนของซูว์กลับดูไร้ความเชื่อมั่นอย่างชัดเจน

เป่ยเฉินอิ่งปลอมใจซูว์ออกมาตรงๆ “ไม่เป็นไร นี่เป็นการแข่งขันรอบที่สองเท่านั้น แพ้ก็แพ้สิ หลังจากนั้นก็ยังมีโอกาสอยู่นี่นา”

หลันเซวียนเองก็ร่วมขบwnปลอมใจด้วยเช่นเดียวกัน “หลี่เหยาเหยาฝึกปรุงโอสถมาตั้งแต่เด็ก พี่สะใภ้เพิ่งจะฝึกได้ไม่เท่าไรเอง ถึงต่อให้แพ้ ก็แพ้กันที่ระยะเวลาต่างหาก”

อั้นเยี่ยหมิงพยักหน้าเป็นเชิงเห็นด้วย

ซูว์พูดอะไรไม่ออก “พวกเจ้าดูถูกข้าขนาดนี้เชียวหรือ”

“พี่สะใภ้ ท่านอย่าเสียใจไปเลย” ทั้งสามคนเอ่ยออกมาเป็นเสียงเดียวกัน

ซูว์แค้นเสียง ‘ฮี้’ แล้วเบี่ยงตัวหนี ถ้าแม่แต่พวกของเป่ยเฉินอิ่งยังคิดว่านางต้องพ่ายแพ้อย่างไม่มีข้อสงสัยแบบนี้ละก็ งั้นคนอื่นๆ ก็คงคิดแบบนี้เหมือนกัน ซูว์ปรายตามองไปทางเทพธิดาสระหยก จังหวะเดียวกันนี้อีกฝ่ายก็กำลังมองมายังนางอยู่พอดี สายตาสองคู่สบกัน แม้ใบหน้าจะเมื่อนรอยยิ้ม ทว่าสายตาที่ปะทะกันนั้นกลับมีประกายไฟลุกโชน

ไม่นานปรมาจารย์หรงอวิ้นก็วางม้วนกระดาษลงบนโต๊ะ ก่อนจะเหลือบตาขึ้นช้าๆ

วินาทีนั้นสายตาของทุกคนจับจ้องไปที่ใบหน้าของปรมาจารย์หรงอวิ้น คนสกุลหลี่แห่งวังสระหยกแต่ละคนดูตื่นเต้น กระตือรือร้นไม่ต่างจากชนิดเลือดไก่¹ แววดาฉายประกายความมั่งคั่งโลดโผนออกมา

ปรมาจารย์หรงอวิ้นส่งสัญญาณให้ผู้ปรุงโอสถเหล็ที่อยู่ข้างๆ ประกาศ

¹ ในยุคการปฏิวัติวัฒนธรรมของประเทศจีน (ค.ศ. 1966-1976) ทางวงการแพทย์จีนมีความเชื่อว่าการฉีดเลือดไก่เข้าร่างกายเป็นยารักษาสารพัดโรค ผู้ที่ได้รับการฉีดเลือดไก่เข้าเส้น จะมีอาการคึก เลือดลมสูบฉีด ภายหลังจึงใช้สำนวนเพื่อเปรียบเปรยคนที่มีอาการคึกและตื่นเต้น

ผลการแข่งขัน ผู้ปรุงไอศถเหลิ่งเดินมาหยุดอยู่ตรงกลาง ก่อนจะเอ่ยด้วยเสียงดังกังวาน “ด้านที่สอง หลี่เหยาเหยา คะแนนเต็ม!”

“ว้าว...” ทุกสายตากราดมองไปยังเทพธิดาสระหยก!

เทพธิดาสระหยกได้คะแนนเต็มในโจทย์ที่ปรมาจารย์ทรงอวิ้นเป็นผู้ออก ถ้าเป็นเช่นนั้นนั้นก็ย่อมเป็นผู้ชนะอย่างแน่นอน นอกเสียจากว่าซูลู่เองก็จะได้คะแนนเต็มเช่นเดียวกัน แต่จะเป็นไปได้อย่างนั้นหรือ ทุกคนต่างก็รู้ว่ามันเป็นไปไม่ได้เด็ดขาด เพราะแบบนี้สายตางานวนไม่น้อยจึงเหลือบมองไปทางซูลู่อย่างเสียดสีเย้ยหยัน รอยยิ้มเย็นชาที่เผยให้เห็นความสุขบนความทุกข์ของผู้อื่นก็ปรากฏบนใบหน้าเหล่านั้น

ผู้ปรุงไอศถเหลิ่งเหลือบมองไปยังด้านล่างด้วยสีหน้าเคร่งขรึม แวดูแคลนผุดวาบขึ้นในดวงตา มือทั้งสองข้างไขว้ไว้ที่เบื้องหลัง ก่อนจะยึดตัวตรงประกาศผลการแข่งขันสุดท้าย “ด้านที่สอง ซูลู่ คะแนนเต็ม!”

คะแนนเต็ม? เป็นไปได้อย่างไร!

อะไรนะ เครื่องหมายคำถามตัวใหญ่ผุดขึ้นในความคิดของคนทั้งหมดที่อยู่ตรงนั้น ก่อนจะมองไปยังผู้ปรุงไอศถเหลิ่งอย่างไม่อยากเชื่อ

“เป็นไปได้เด็ดขาด!” หลี่อ้าวจงที่ได้ยินคำประกาศผลสอบจากผู้ปรุงไอศถเหลิ่งก็แทบเต็นออกมา

หลังจากหลี่อ้าวจงแสดงความเห็นออกไป คนอื่นๆ ก็พลอยแสดงความไม่เชื่อถือออกมาด้วยเช่นกัน

“เป็นไปได้อย่างไร เด็กสกุลซูลู่นี้เป็นเพียงผู้ปรุงไอศถขึ้นต้นเท่านั้นไม่ใช่หรือ”

“ซูลู่จะได้คะแนนเต็มได้อย่างไรกัน นางจะเทียบชั้นกับเทพธิดาสระหยกได้อย่างไร”

“ต้องมီးอะไรผิดพลาดแน่! ต้องผิดพลาดแน่ๆ”

วินาทีนั้นบรรยากาศภายในตำหนักจินหลวนเหมือนจะเกิดความปลอดภัยขึ้นมา เสียงวิพากษ์วิจารณ์ซุบซิบดังขึ้นโดยรอบ

สีหน้าของผู้ปรุงโอสถเหลือยังคงจริงจังเรียบเฉยอยู่เช่นนั้น ทว่าภายในใจของเขาตกตะลึงเสียยิ่งกว่าใครๆ เพราะเมื่อสัปดาห์ก่อน ตำราบตำราเหล่านั้น ชูลัวได้ไปจากเขา แต่ละเล่มล้วนมีขนาดหนา จำนวนไม่น้อยกว่าร้อยเล่ม... มีหน้าซ้ำที่สำคัญที่สุดก็คือ ตำราพวกนั้นประกอบไปด้วยทฤษฎีของผู้ปรุงโอสถขั้นต้น ทฤษฎีของผู้ปรุงโอสถขั้นกลาง และทฤษฎีของผู้ปรุงโอสถขั้นสูง... นางหนูนี้ไม่มีทางเรียนรู้ได้ด้วยตัวเองภายในระยะเวลาสัปดาห์เป็นแน่? ที่นางสามารถตอบคำถามได้ทุกข้อเช่นนี้คงเป็นเพราะว่านางท่องเนื้อหาในตำราทั้งหมดขึ้นมาจากใจจริงๆ แต่ตำรามากมายขนาดนั้น... ตัวเขาเองยังต้องท่องเก็บลิปปีถึงจะเรียนรู้ได้หมดเสียวนะ

ยามนี้ในใจของผู้ปรุงโอสถเหลือรู้สึกรู้สีกว่าชูลัวไม่ต่างจากภูตผีปีศาจใดๆ นี่เอง ยังไม่ต้องพูดถึงเรื่องอื่น เอาแค่เรื่องพรสวรรค์ในด้านนี้ของนาง เขาก็ตัดสินใจแน่วแน่แล้วว่า ไม่ว่าจะทำวิธีใดก็ต้องขอให้ท่านอาจารย์รับชูลัวไว้เป็นศิษย์ให้ได้ พรสวรรค์เช่นนี้เป็นสิ่งที่หาได้ยากยิ่งในแผ่นดินจักรวรรดิปลิว

ไม่ใช่แค่ผู้ปรุงโอสถเหลือที่ตะลึงงันไป พวกของเป่ยเงินอิงก็ได้แต่มองชูลัวด้วยสายตาไม่ต่างจากคนโง่ม ไม่รู้ว่าควรจะทำตัวเช่นไรเลยด้วยซ้ำ

เป่ยเงินอิงตอบสนองอย่างตรงไปตรงมาที่สุด

“พี่สะใภ้ ท่านหยิกข้าที เร็ว!” เขารู้สึกเหมือนว่าตัวเองกำลังตกอยู่ใน

ความฝัน

กล้าดูถูกนางอย่างนั้นหรือ ชูลัวหัวเราะหึๆ ก่อนจะยื่นมือไปหยิกที่ต้นแขนของเป่ยเงินอิง

“โอ๊ะ โอ๊ย เจ็บ เจ็บ!” เป่ยเงินอิงทำท่าทำทางดูเกินจริง

“ตอนนี้เชื่อได้แล้วสิ” ชูลัวกอดอก ปรายตามองอีกฝ่ายอย่างเหนียวแน่น

“เชื่อแล้ว เชื่อแล้ว พี่สะใภ้เก่งกาจเหลือเกิน อย่างนี้เลยละ” เป่ยเงินอิง

ชูนิ้วหัวแม่มืออย่างประจบเอาใจ

“แบบนี้ก็พอไหว” ชูลัวพยักหน้าด้วยความพอใจ

ปรมาจารย์ทรงอิทธิฤทธิ์อยู่เหนือทุกคนกวาดตามองผู้คนที่อยู่ในโรง

ด้านล่างด้วยดวงตาเรียบเฉย ดวงตาหอประกายลึกลับกวาดมองไปทั่ว

“หลังจากนี้สิบวัน เดินทางไปยังถ้ำปีศาจ” เอ่ยจบก็ลุกขึ้นแล้วมองคนอื่น ๆ ที่ยืนนิ่งราวกับแข็งค้างไป ก่อนจะสบตามองเทพธิดาสระหยก “เตรียมตัวให้ดี” จนกระทั่งเดินลับตาไปก็ยังไม่ได้เห็นลือบมองซูลัวเลยแม้แต่นิดเดียว

เป่ยเฉินอิ่งเห็นซูลัวซังกัไปก็ตบไหล่บางของนางเบาๆ เป็นเชิงเห็นใจ “คิดอะไรอยู่”

เป่ยเฉินอิ่งคิดว่าซูลัวซุ่นเคื่องใจขึ้นมา พี่สะใภ้ของเขาดีออกจะตาย ดีกว่าหลี่เหยยาเหยาอะไรนั่นมากมายนัก เหตุใดปรมาจารย์ทรงอวิ้นถึงไม่ค่อยชอบใจซูลัวนั้กันนะ

ซูลัวยังไม่ทันได้เอ่ยอะไรออกมา หลันเซวียนก็ออกหน้าแทนนางเสียก่อน “คงไม่ใช่ว่าปรมาจารย์ทรงอวิ้นเลือกหลี่เหยยาเหยาไว้ในใจตั้งแต่แรกหรอกนะ”

เป่ยเฉินอิ่งแอบถลึงตาใส่หลันเซวียน ทว่าฝ่ายนั้นกลับบ่นกระปอดกระแปดออกมาอย่างอารมณ์เสีย “ก็จริงนี่นา ท่านอาจารย์ปฏิบัติต่อหลี่เหยยาเหยาดีกว่าพี่สะใภ้มาตั้งแต่แรกแล้ว”

อั้นเยี่ยหมิงปิดปากอีกฝ่ายขณะมองสหายรักตาขวาง “ไม่พูดก็ไม่มีใครหาว่าเจ้าเป็นใบ้หรอกนะ!”

หลันเซวียนเห็นใบหน้าที่ซีดขาวไปนิดหนึ่งของซูลัวก็สะอึกในใจ เพิ่งรู้ว่าตัวตนเองเพิ่มความกดดันให้แก่อีกฝ่ายเสียแล้ว ชายหนุ่มอดขอโทษขอโพยไม่ได้ “พี่สะใภ้...”

ซูลัวหัวเราะ “พวกเจ้าคิดมากไปแล้ว”

ในสายตาของนาง ท่าทีของปรมาจารย์ทรงอวิ้นนั้นไม่อาจจะคาดเดาใดๆ ได้เลย ถ้าจะว่าท่านลำเอียงเข้าข้างหลี่เหยยาเหยา...แต่ทั้งๆ ที่ท่านก็เห็นว่านางแอบโก่งการแข่งขัน แต่กลับไม่ได้เอ่ยทักท้วงใดๆ ออกมา ซ้ำในดวงต่ายังฉายแววชอบใจออกมาเสียอีก ถ้าจะว่าท่านเข้าข้างนาง...แต่ท่าทางที่แสดงออกมานั้นก็เห็นชัดว่าปฏิบัติกับหลี่เหยยาเหยาดีกว่านางมากโข...ไม่เข้าใจจริงๆ

ซูลัว่ขบคิดเท่าไรก็ขบไม่แตก นางเริ่มรู้ลึกลับหวัดหัวตุงๆ ขึ้นมา พวกของเปยเงินอิงคิดที่ว่าซูลัว่กลับดกลุ่มเรื่องทีห่ลี่ยาเหยาเป็นผู้ถูกเลือกไว้แล้ว สามหนุ่มจึงพากันปลอบโยนนางยกใหญ่

เปยเงินอิงซู่ก่าบั้นให้กำลังใจซูลัว่ “พีสะใ้! ไม่เป็นไรน่า พวกเราแข็งแแรงอยู่แล้ว ขอแค่ชนะห่ลี่ยาเหยาได้ ต่อให้เป็นปรมาจารย์ทรงอวิ้นก็เถอะ ท่านก็คงพุดอะไรไม่ได้แล้ว”

หลันเซวียนและอันเยี่ยหมิงก็รีบพยักหน้ารับเช่นกัน

ซูลัว่หัวเราะ ก่อนจะถามกลับไป “เออนี้ ถ้าปีศาจเป็นสถานที่ใดกัน”

“ถ้าปีศาจเป็นโบราณสถานตั้งแต่ยุคดึกดำบรรพ์ ผู้ที่จะเปิดประตูถ้าได้นอกจากจะครอบครองกุญแจแล้ว ก็ยังต้องมีพลังกำลังที่แข็งแแรง ถ้าพุดถึงเรื่องพลังกำลัง ตลอดทั้งจักรวรรดิบี้ลัว่ ยกเว้นเมืองเลี่ยนอวีไว่หนึ่งละก็ คนทีสามารถจะเปิดประตูถ้าได้ก็มีเพียงแค่หีบมือเท่านั้น และท่านผู้เฒ่าสกุลห่ลี่ยแห่งวังสระหยกก็เป็นหนึ่งในนั้น บังเอิญเหลือเกินทีเขาครอบครองกุญแจเอาไว้พอดี”

หลันเซวียนเสริมขึ้นอีก “ภายในถ้าปีศาจเต็มไปด้วยยักษ์นตราย สกุลใหญ่ๆ หลายสกุลใช้สถานที่แห่งนี้เพื่อฝึกฝนลูกหลานในตระกูล เห็นชัดเลยว่คนสกุลห่ลี่ยแห่งวังสระหยกต้องมีแผนทีอย่างละเอียดภายในถ้าแน่ๆ”

อันเยี่ยหมิงดูปลายจมูกของตนเองแล้วว่ “ตอนนีรู้แล้วลิว่ปรมาจารย์ทรงอวิ้นลำเอียงเข้าข้างห่ลี่ยาเหยาแคไ่ไหน โจทย์นี้ตั้งขึ้นมาเพื่อห่ลี่ยาเหยาโดยเฉพาะ”

ซูลัว่ขมวดคิ้ว ถ้าเป็นอย่างทีพวกนี้ว่จริง ปรมาจารย์ทรงอวิ้นก็เข้าข้างห่ลี่ยาเหยาจริงๆ แต่...นางรู้ลึคว่มันต้องมีสาเหตุอื่นแฝงอยู่

ทางด้านสกุลห่ลี่ยแห่งวังสระหยก

หลังออกจากวังหลวง ห่ลี่ยาเสียงก็สั่งให้คนสนิทเดินทางกลับไปยังวังสระหยกเป็นการด่วนเพื่อนำแผนที่ทีท่านผู้เฒ่าเป็นผู้เขียนขึ้นในครั้งนั้นมา

หลี่เหยาเหยาหนึ่งอยู่บนเก้าอี้ไม้จ้อถานในโถงรับรองด้วยสีหน้าเรียบเฉย พลังยกถ้วยชาขึ้นดื่ม

หลี่อ้าวจงเห็นท่าทางของนางก็เอ๋อพลบใจ “เหยาเหยา เจ้าอย่าร้อนใจไป แม้ว่าเจ้าจะเสมอกับหนึ่งเด็กนั้นในการแข่งขันสองครั้งแรก แต่การแข่งขันด้านสุดท้ายนี้จะอย่างไรเสียเจ้าก็เอาชนะนางได้แน่”

หลี่เหยาเหยากระแทกถ้วยชาดังโครมพลังเอ่ยด้วยความเคียดแค้น “เสมอ! เสมอ! ข้า...หลี่เหยาเหยาจะเสมอกับหนึ่งแพศยาผู้นั้นได้อย่างไร นางเทียบชั้นข้าได้อย่างนั้นหรือ นางมีสิทธิ์อะไรมายกตัวเสมอข้า!”

ยามอยู่ต่อหน้าคนในครอบครัว หลี่เหยาเหยาเอาแต่ใจตนเองมาแต่ไหนแต่ไร ทำสิ่งต่างๆ ตามอำเภอใจ ไร้ซึ่งภาพลักษณ์อันบริสุทธิ์สูงส่งเหมือนยามที่อยู่ต่อหน้าคนนอกเลยแม้แต่คนเดียว

หลี่เหยาเสียงตบมือลั่น ก่อนจะคำรามออกมาเสียงดัง “กั๊นนะสิ ถึงจะเสมอกัน แต่สกุลหลี่แห่งวังสระหยกของเราก็เสียหน้าแล้ว”

“ท่านลุงรอง ข้ากล้ากลั่นความแค้นนี้ไม่ไหวหรอกนะ” หลี่เหยาเหยาเอ่ยขึ้นอย่างเจ็บแค้น “ท่านต้องแก้แค้นให้ข้า!”

“ลุงรองก็กล้ากลั่นความแค้นนี้ได้เช่นกัน!” พอคิดถึงนั่งตัวดีซูลัวที่ ทำให้สกุลหลี่แห่งวังสระหยกเกิดเรื่องยุ่งไปหมด ความโกรธซึ่งก็ปะทุขึ้นในใจของหลี่เหยาเสียง

น้องชายของเขามีบุตรธิดาอยู่สามคน ตอนนี้หลี่อ้าวจงกลายเป็นแบบนีไปแล้ว จะต่างอะไรกับเศษสวะกันเล่า ส่วนหลี่อ้าวเทียนก็หายตัวไปอย่างไรร่องรอย ไม่ได้ข่าวคราวใดๆ อีก ดูท่าแล้วคงเป็นนางร้ายมากกว่านางดีงานมงคลที่ควรจะราบรื่นของหลี่เหยาเหยาที่ถูกหนึ่งเด็กนั้นป่วนจนวุ่นวายไปหมด พอคิดเช่นนั้นแล้วหลี่เหยาเสียงก็รู้สึกซิงซังซูลัวเข้ากระดูกดำ เขาตบโตะตวาดก้อง “เรื่องอื่นรามือไว้ก่อน จัดการนั่งตัวแสบนี้ให้ได้เสียก่อนค่อยว่ากัน!”

หลี่เหยาเหยาขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน “ไหน่นางไม่ใช่บุตรสาวที่แท้จริงของซู่จื่ออันมิใช่หรือ”

หลี่เหยาเสียงเข้าใจความหมายนั้นทันที “เหยาเหยาพูดถูกต้อง ดี ไม่นานเจ้าจะได้สมปรารถนาในสิ่งที่ต้องการจะเห็น!”

ไม่นานนี่ละ ชาวที่หนึ่งเด็กซูลู่ถูกขับออกจากสกุลซุจะแพร่ไปทั่วเมือง หลวง ถึงตอนนั้นนางจะไม่ได้เป็นแม่แต่บุตรอนุของจวนสกุลซุ แต่เป็นแค่นักเด็กที่ไม่รู้หัวนอนปลายเท้า แว่วอำมหิตฉายขึ้นในดวงตาของหลี่เหยาเสียง

ณ จวนสกุลซุ

หลี่เหยาเสียงสร้างความกดดันให้แก่ซู่จื่ออันไม่เว้นแต่ละวัน บีบเขาเสียดจนแทบจะเป็นบ้าตาย

คิดหรือว่าเขาไม่อยากจะขับไล่นางสาวที่ไม่ใช่ลูกแท้ๆ ของตนออกจากจวน แต่ปัญหาก็คือ บัดนี้ซูลู่ผ่านการแข่งขันมาได้ถึงสองด้านแล้ว แค่อีกด้านเดียว นางก็จะกลายเป็นศิษย์ของปรมาจารย์หรงอวี่น ถ้าปรมาจารย์หรงอวี่น รับซูลู่เอาไว้เป็นศิษย์จริงๆ ถึงตอนนั้นต่อให้ซูลู่ไม่ต้องร้องขอสิ่งใดจากปรมาจารย์หรงอวี่น ทุกคนในจักรวรรดิบัลลังก์ก็ต้องให้ความสำคัญกับจวนสกุลซุอยู่ดี แต่ปรมาจารย์หรงอวี่นเอ่ยปากออกมาเพียงคำเดียว จวนสกุลซุก็จะทะยานขึ้นเหนือผู้ใด แม้แต่สกุลหลี่แห่งวังสระหยกก็ยังต้องให้เกียรติสกุลซุ เพราะแบบนี้ซู่จื่ออันถึงได้ฝืนรับความกดดันนานาที่สกุลหลี่แห่งวังสระหยกสร้างให้ เขาจะตัดสินใจอีกครั้งหลังจากการคัดเลือกศิษย์ในครานี้ยุติลงแล้ว

เวลาสิบวันสำหรับคนส่วนใหญ่อาจจะผ่านไปแค่ในพริบตา แต่สำหรับซู่จื่ออันแล้ว วันหนึ่งของเขาราวกับหนึ่งปีก็ไม่ปาน แม้ทัพใหญ่ได้แต่อดทนแล้วอดทนเล่า ในที่สุดก็ฝืนทนมาจนถึงการแข่งขันในด้านสุดท้าย

ในครานี้ผู้คนมิได้รวมตัวกัน ณ ตำนกจินหลวน แต่กลับมายังถ้ำปีศาจที่ไกลจากเมืองหลวงเป็นระยะเวลาเดินทางหนึ่งวัน

ยามนั้นนอกจากปรมาจารย์หรงอวี่น ซูลู่ และหลี่เหยาเหยาแล้ว ยังมี

ผู้คนมากมายที่มาร่วมดูเหตุการณ์ เช่น คนจากจวนสกุลซุ คนจากจวนสกุล หลิว...และบรรดาสกุลใหญ่ๆ ในเมืองหลวง

ปรมาจารย์หรงอวินยื่นสองมือไพล่หลัง เชิดคางเป็นเชิงพยักพยัดไป ทางปากถ้ำลึกลับที่อยู่เบื้องหน้า สายตาเย็นชากวาดมองหลิวเหยาเหยาและซูลั่ว “กตติงต่างๆ ภายในถ้ำปีศาจมีหินอัคคี ใครชนออกมาได้มากที่สุดก็เป็นผู้ชนะ”

“หินอัคคี?” เครื่องหมายคำถามปรากฏขึ้นบนใบหน้าของทุกคนในที่นั้น หินอัคคีมีมูลค่าสูงลิ่ว แต่สำหรับสกุลหลิวแห่งวังสระหยกที่ยอมสละ ได้กระทั่งหินผลึกสีม่วง หินอัคคีก็ทำให้เรื่องยากเย็นอะไร ถ้าหากว่ามีภารกิจ เกิดขึ้นเล่า

แน่นอนว่าปรมาจารย์หรงอวินใคร่ครวญเรื่องนี้เอาไว้แต่เนิ่นๆ แล้ว “เข้าได้ทำสัญลักษณ์เอาไว้บนหินอัคคีเหล่านั้นแล้ว ใครก็มิอาจสวมรอยได้” พลังวิญญาณนั้นมีเพียงปรมาจารย์หรงอวินผู้เดียวที่ครอบครอง เพราะเหตุนี้ ต่อให้เป็นผู้ที่มีความแข็งแกร่งกว่าเขา อย่างมากก็ทำได้เพียงลบพลัง วิญญาณออกไป แต่ไม่สามารถทำสวมรอยเลียนแบบได้

ยามที่ปรมาจารย์หรงอวินกล่าวคำพูดนี้ออกไป แววจิตโลดก็ปรากฏ วาบขึ้นในดวงตาของเทพธิดาสระหยก คนของวังสระหยกนำแผนที่ภายในถ้ำ ปีศาจมามอบให้นางก่อนหน้านี้อแล้ว นางใช้เวลาทั้งวันเพื่อจดจำรายละเอียด ทั้งหมดไว้ในหัว แม้จะยังไม่ได้เข้าไปด้านในแต่นางก็มองเห็นทางต่างๆ ในถ้ำ ปีศาจได้อย่างทะลุปรุโปร่งแล้ว นั่งตัวตีสูลั่วคิดจะเอาชนะนางอย่างนั้นหรือ ซาติหน้าเถอะ! พอคิดเช่นนี้แล้ว เทพธิดาสระหยกก็ปรายตามองซูลั่วด้วยความ ลำพอง ดวงตานั้นแฝงแววยัยหยัน

ทว่าซูลั่วหาได้สนใจอีกฝ่ายไม่ ตั้งแต่ที่ปรมาจารย์หรงอวินเอ่ยว่าหินอัคคีทุกก้อนถูกประทับตราไว้ ด้วยพลังวิญญาณของท่าน ความยินดีก็ผุดวาบขึ้นในใจของซูลั่ว นางรีบปลุก เจ้ามังกรเทพน้อยที่นอนหลับอยู่ในมิติทันที ตบกันมันเบาๆ แล้วบอกให้มัน ไปอยู่ข้างกายปรมาจารย์หรงอวิน

มังกรเทพน้อยขี้ตางัวเงีย ทว่าก็ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้านายอย่าง เชื่อฟัง มันกระโดดเข้าไปอยู่ในอ้อมอกของปรมาจารย์ทรงอวิ้น จากนั้นก็ยื่น จมูกน้อยๆ ส่ายดมฟุดๆ ฟิดๆ ไปมา

เห็นชัดเลยว่าปรมาจารย์ทรงอวิ้นหาฐู้ไม่ว่ามังกรเทพน้อยมีความ สามารถพิเศษในการค้นหาของล้ำค่า เขาหลับศีรษะมันเบาๆ อย่างมีเมตตา

เทพธิดาสระหยกที่มองเห็นมังกรเทพน้อยก็รู้สึกเอ็นดูมากขึ้นในใจ นาง เอ่ยน้ำเสียงเย็นชา “สัตว์หน้าขนตัวนี้เข้าไปด้านในไม่ได้!”

มังกรเทพน้อยพอได้ยินว่าตัวเองจะเข้าไปด้านในไม่ได้ มันก็ร้อนใจ ขึ้นมาทันที อึ้งเท่าเล็กๆ สองข้างตะปบเสื่อด้านหน้าของปรมาจารย์ทรงอวิ้น เอาไว้แน่น ดวงตากกลมโตดำลึบลับคู้้นฉายแวววิงวอนออกมา

ปรมาจารย์ทรงอวิ้นหลับศีรษะมันด้วยความปรานี ไม่มีใครสังเกตเห็น ว่าเมื่อครู่ที่หลิเหยาเหยาเรียกมันว่าสัตว์หน้าขน แวดตาของปรมาจารย์ทรงอวิ้น ก็สาดประกายเย็นเยียบออกมา ทว่ารวดเร็วเสียจนคนอื่นมองไม่เห็น จะมีก็ แต่ชูลิ้วที่คอยจับสังเกตมองอีกฝ่ายอยู่ตลอดเวลาเท่านั้น

ชูลิ้วอดฉงนขึ้นในใจไม่ได้ ไม่รู้ว่านางเข้าใจผิดไปเองหรือไม่ แต่นาง รู้สึกว่าปรมาจารย์ทรงอวิ้นไม่ได้มีที่ท้าวดีต่อหลิเหยาเหยาเหมือนกับที่ท่าน แสดงออกมาให้เห็นภายนอก...

แต่ถ้าหลิเหยาเหยาไม่ห้มังกรเทพน้อยเข้าไป แบบนี้คงไม่ได้แน่ๆ ชูลิ้ว หัวเราะเย็นชาออกมาขณะปรายตามองเทพธิดาสระหยก “เหตุไฉนสัตว์วิเศษ ตัวน้อยของข้าถึงเข้าไปไม่ได้”

“เข้าไปได้นาสัตว์วิเศษมาด้วย แบบนี้ไม่ยุติธรรม” อันที่จริงเชื่อว่าเทพธิดา สระหยกจะไม่มีสัตว์วิเศษ เพียงแต่ตอนนี้สัตว์วิเศษของนางมีพลังยุทธ์ เพียงแค่ขั้นห้า เพราะนางนึกปรามาสในความสามารถของมันจึงทิ้งเอาไว้ที่ วังสระหยกและไม่ได้พามาด้วย

มุมปากของชูลิ้วยกสูงขึ้นอย่างเย็นชา “ข้าต้องสนใจด้วยหรือว่าเจ้าจะ นาสัตว์วิเศษมาด้วยหรือไม่ ไม่ว่าจะอย่างไรสัตว์วิเศษของข้าก็ต้องเข้าไปด้วยกัน

กับข้า ถ้าเจ้ามีปัญหาที่หามาสักตัวสิ”

“แม่นางชู ทำไมเจ้าถึงไร้เหตุผลเยี่ยงนี้” เทพธิดาสระหยกมองชูลั่วด้วยสายตาดำท่าหนี สีหน้าของนางดูราวกับจิตใจเต็มที “เจ้าเป็นเยี่ยงนี้ แล้วการแข่งขันจะดำเนินต่อไปได้อย่างไร”

ชูลั่วเหลือบมองปรมาจารย์ทรงอวิณิดหนึ่ง จากนั้นก็ผายมือสองข้างให้หืดเหยียดเหยียด ก่อนจะเอ่ยอย่างช่วยไม่ได้ “สัตว์วิเศษของข้ารักการผจญภัยที่สุด ถ้าไม่ห้ามมันเข้าไปด้วย จิตใจของมันก็จะหลุด จิตใจหลุดก็ไมยอมกินข้าว กินปลา ไม่ยอมกินอะไรเลยก็จะป่วยได้...ถ้าเจ้าห้ามมันไม่ให้เข้าไปข้างในได้ ถ้าอย่างนั้นข้าก็จะปฏิบัติตามที่เจ้าว่าก็แล้วกัน”

เทพธิดาสระหยกยังไม่ทันเอ่ยคำใด ปรมาจารย์ทรงอวิณิดก็โบกไม้โบกมือ “เออละ สัตว์วิเศษก็ถือเป็นส่วนหนึ่งของความแข็งแกร่ง มันมีสิทธิ์เข้าไปได้”

ชูลั่วแอบยิ้มกว้างในใจ ปรมาจารย์ทรงอวิณิดห้วยเจ้ามังกรเทพน้อยจริงๆ เสียด้วย

แม้จะไม่พอใจ แต่พอนึกถึงแผนที่ถ้าปีศาจที่อยู่ในความจำของนาง เทพธิดาสระหยกก็เผยแพร่ยิ้มเย็นซาออกมา

“เริ่มได้” ปรมาจารย์ทรงอวิณิดเอ่ยออกมาเรียบๆ

มังกรเทพน้อยได้ยินดังนั้นก็เหาะละลิวมาอยู่ในอ้อมอกของชูลั่ว เพราะกลัวว่านายน้อยของมันจะทิ้งมันไว้ข้างนอก

“พี่สะใภ้ พวกเราจะรอแสดงความยินดีหลังจากที่ท่านออกมาแล้วนะ” พวกของเปยเฉินอิ่งเอ่ยกับชูลั่วด้วยสีหน้าที่เต็มไปด้วยการรอคอย

ถ้าปีศาจเป็นสถานที่ที่อันตรายยิ่ง เดิมทีพวกเขาคิดจะยับยั้งไม่ให้ชูลั่วเข้าร่วมบททดสอบในครั้งนี้ เพราะหากเกิดเรื่องอะไรขึ้นมาก็คงไม่มีใครรับหน้าหนานางหลิวอวิณิดได้ ทว่าเป็นชูลั่วเองที่ไม่เห็นด้วย ซ้ำยังอ้างโชคประจำตัวที่สามารถพลิกเหตุการณ์ร้ายให้กลายเป็นดีที่ประสบทุกครั้งมาเป็นหลักฐาน ทั้งสามคนเลยจิตใจ ได้แต่ปล่อยอีกฝ่ายไป

“อิม” ชูิ้วพยักหน้า แล้วจับมังกรเทพน้อยยัดลงไปนอกเสื้อ ก่อนจะเคลื่อนไหวร่างกายโดยไม่ลังเล จากนั้นก็ใช้วิชาเทพยารำเคลื่อนตัวไปที่ปากทางเข้าถ้ำปีศาจ

พอเห็นเบื้องหลังของชูิ้วที่ลับตาไปและนึกถึงสิ่งที่หลิเหยาเหยานำติดตัวไปด้วย หลิเหยาเสียวกับหลิ้อ้วฉงก็มองสบตากัน รอยยิ้มเจ้าเล่ห์ปรากฏขึ้นในดวงตาของคนทั้งคู่

ชูิ้วเข้าไปในถ้ำปีศาจที่หลังเทพธิดาสระหยก ดูเหมือนนางจะเตรียมการเอาไว้แล้ว เพื่อไม่ให้ชูิ้วติดตามมาได้ นางจึงพุ่งทะยานออกไปด้วยความรวดเร็ว แคंपริบตาก็หายวับไป

ภายในถ้ำปีศาจมีกองทัพปีศาจมากมาย พลละกำลังของกองกำลังนั้นมีตั้งแต่ชั้นหนึ่งถึงชั้นสี่ ตัวหัวหน้ากองมีพลังยุทธ์ตั้งแต่ชั้นห้าถึงชั้นหก ขณะที่ราชันปีศาจมีพลังยุทธ์สูงกว่าชั้นเจ็ด

ร่างของชูิ้วดังกลุ่มควันบางเบา นางเคลื่อนไหวไปตามเส้นทางด้วยความรวดเร็วปานสายฟ้า

แสงสว่างภายในเส้นทางค่อนข้างมืดทึบ เดิมทีชูิ้วสามารถก่อลูกไฟเล็กๆ เพื่อให้แสงสว่างขึ้นได้ แต่นางก็ไม่ได้ทำเช่นนั้น เพราะแสงสว่างจะดึงความสนใจจากศัตรูได้ง่าย ถึงตอนนั้นหากกองทัพปีศาจจู่โจมเข้ามา นางก็คงไร้ทางรอดอย่างแน่นอน

ท่ามกลางแสงสลัว มองออกไปได้อย่างมากไม่เกินร้อยเมตร และในระยะร้อยเมตรนี้ก็มองไม่เห็นแม้แต่เงาของเทพธิดาสระหยก

รอยยิ้มหยันผุดวาบขึ้นในใจชูิ้ว เทพธิดาสระหยกมีแผนอยู่แล้วอย่างไร นางมีลัทธิวิเศษที่สามารถหาขุมทรัพย์ล้ำค่าได้อย่างนั้นหรือ ชูิ้วลูบศิระเล็กๆ ของมังกรเทพน้อยที่ยื่นหน้าออกมาดูด้วยความอยากรู้อยากเห็น ก่อนจะเคลื่อนร่างผ่านเส้นทางไปด้วยความรวดเร็ว

ไม่รู้ว่ทะเลลูผ่านภายในถ้ำมานานเท่าไร สุดท้ายก็เห็นแสงสว่างปรากฏ

ขึ้นที่เบื้องหน้า เห็นชัดว่านางเดินทางมาจนสุดปลายทางแล้ว

ที่ปลายทางนั้นเป็นประตูเหล็กบานหนึ่ง เดิมทีคงจะเป็นบานประตูที่ถูก
 ลงกลอนเอาไว้ แต่บัดนี้มันถูกใครบางคนเปิดออกเสียแล้ว โซ่ที่คล้องเอาไว้
 หลุดขาดออกจากกัน กระจัดกระจายไปบนพื้น

ซูว์ลุ่มเจ้ามังกรเทพน้อยเอาไว้แล้วเดินด้วยฝีเท้าแผ่วเบาเหยียบย่าง
 เข้าไปด้านใน

หลังบานประตูเป็นตำหนักขนาดมทึมห้างหนึ่ง รอบด้านว่างเปล่า ไม่มี
 อะไรเลยสักอย่าง นอกจากกองทัพปีศาจที่นอนกองระเนระนาด

กองทัพปีศาจที่นอนเกลือกไปบนพื้นยังไม่สลายตัวไปเพราะเพิ่งเสียชีวิต
 ลงได้ไม่นาน ดูก็รู้ว่าเป็นฝีมือของเทพธิดาสระหยกอย่างแน่นอน

ถ้าปีศาจถูกเรียกขานว่าเป็น ‘ดินแดนอเวจี’ สาเหตุหลักก็อยู่ที่กองทัพ
 ปีศาจนี่เอง กองทัพปีศาจเมื่อเสียชีวิตลงแล้วก็จะสลายไป จากนั้นก็จะก่อร่าง
 ขึ้นมาใหม่อีกครั้ง หรืออาจเรียกได้ว่าพวกมันคือกองทัพปีศาจที่ไร้ชีวิต ไม่ว่า
 จะสังหารเท่าไรก็ไม่มีความหมดสิ้นลง เพราะมันตายแล้วฟื้นคืนชีพได้อีกครั้ง แต่
 ตอนนี้อย่างพวกมันเพิ่งเสียชีวิต ร่างกายยังไม่สลายไป ดังนั้นซูว์ลุ่มจึงมาทันพบเข้า
 พอดี

จังหวะนี้เอง ลุ่ม เจ้ามังกรเทพน้อยก็กระโดดผลุงออกมาจากอกเสื้อของ
 ซูว์ลุ่ม แล้วพุ่งตัวเข้าไปหากองทัพปีศาจด้วยความเร็วดุจสายฟ้า ก่อนจะจับเข้าไป
 ที่ ‘ศพ’ หนึ่งเต็มปากเต็มคำ

สิ่งที่ทำให้ซูว์ลุ่มตกตะลึงก็คือ กองทัพปีศาจตนนั้น...กลับกลายเป็นหมอก
 วิเศษกลุ่มเล็กๆ จากนั้นก็ถูกเจ้ามังกรเทพน้อยเสฟเข้าไป มังกรเทพน้อยจับ
 ศพแล้วศพแล้ว สูดเอาหมอกวิเศษเข้าไปไม่หยุด กลืนบรรดาปีศาจที่นอนกอง
 ระเนระนาดอยู่บนพื้นเข้าไปในท้องของมัน

ซูว์ลุ่มนั่งไป ใช้เวลาอยู่ครู่กว่าจะได้สติกลับมา นางลุ่มเจ้ามังกรเทพน้อย
 ขึ้นมาแล้วกว้างปากมันเพื่อตรวจดู “เจ้านี่มันจริงๆ เลยนะ...มีอะไรบ้างที่เจ้า
 จะไม่กินนะ”

นางเพิ่งรู้ว่าพรสวรรค์ของมังกรเทพน้อยแข็งแกร่งเกินผู้ใดจริงๆ
ดูอย่างนางเถอะ พยายามฝึกฝนตัวเองแทบตาย ผ่านเหตุการณ์ความ
เป็นความตายมาหลายต่อหลายครั้ง แต่จนถึงบัดนี้ก็ยังมีพลังยุทธ์แค่ขั้นห้า
เท่านั้น

แต่สำหรับเจ้ามังกรเทพน้อย มันเอาแต่กิน ดื่มน้ำ แล้วก็นอน ทำท่าทาง
น่ารักน่าชัง บางครั้งแคะกัดแกะหินแกะหมอกวิเศษ... พละกำลังก็พุ่งทะยานขึ้น
อย่างรวดเร็ว เผ่าพันธุ์มังกรเป็นที่โปรดปรานของสวรรค์โดยแท้ เรื่องนี้ไม่ว่า
ใครก็มีโอกาสขึ้นสู่ได้

หลังจากที่มังกรเทพน้อยเสกหมอกวิเศษจากกองทัพปีศาจไปจน
หมด ตัวมันก็ไม่ต่างจากคนเฒ่า เริ่มเดินเซเอียงไปเอียงมา

ซู่วู่พูดอะไรไม่ออก ช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อสำคัญแบบนี้มังกรเทพน้อยจะ
เมาได้ยังไงกัน ถ้าไม่มีมัน นางคงหาหินอัคคีไม่เจอเป็นแน่ มังกรเทพน้อย
โซเซเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนจะล้มแผละลงในอ้อมอกของซู่วู่ พุงเล็กๆ ของมัน
ยุบขึ้นๆ ลงๆ ตกอยู่ในสภาพหลับไหลไม่ได้สติ

ซู่วู่อดเวทหนักกองทัพปีศาจที่อยู่ในถ้ำปีศาจไม่ได้ หวังว่าตอนที่พวกนาง
ออกไปแล้ว ที่นี้จะยังเป็นสถานที่ที่ดีที่สุดให้ลูกหลานสกุลใหญ่ๆ ได้ฝึกฝน
พลังยุทธ์เช่นเดิมก็แล้วกัน

หญิงสาวจับมังกรเทพน้อยที่เสกหมอกวิเศษจนเฒ่าเข้าไปอยู่ในมิติ จาก
นั้นสีหน้าของนางก็จริงจังขึ้นมา เดิมทีมีมังกรเทพน้อยคอยอยู่ข้างกาย เจ้าลัทธิ
วิเศษที่มีสัมผัสเสียบไว้ตัวนี้ยอมเตือนให้นางรับรู้ถึงอันตรายได้อย่างทันท่วงที
แต่ยามนี้เหลือนางเพียงผู้เดียว เพราะฉะนั้นคงได้แต่ระวังตัวให้มากขึ้นกว่าเดิม

ซู่วู่รวบรวมพลังวิเศษในกายขึ้นมา เริ่มเกร็งไปทั้งร่าง พลังอัน
แข็งแกร่งไหลเวียนไปทั่ว นางเสาะหาอยู่รอบนอกตำหนักพักใหญ่ก็ยังไม่เจอ
หินอัคคีเลยสักก้อน เพราะเหตุนี้นางจึงตัดสินใจจะเข้าไปข้างในให้ลึกขึ้น

เดินไปได้ไม่เท่าไร นางก็ต้องหยุดฝีเท้าลง

ตำหนักอันมโหฬาร หลังคาตำหนักและผนังโดยรอบประดับด้วยไข่มุก

ราตรีจำนวนมากที่ทำให้ส่วนลึกของตำหนักด้านในสว่างไสวราวกับเวลากลางวัน
แสงสีรุ้งเจิดจ้าดังตามระยิบระยับไปทั่ว ประหนึ่งกำลังร้ายระบำอย่าง
เซื่องช้า

เทพธิดาสระหยกลอยตัวสูง ปรายตามอง Чуลั่วด้วยอาการหึงผยอง
 Чуลั่วยืนอยู่ในตำแหน่งที่ต่ำกว่า ยกสองมือขึ้นกอดอกเอาไว้ เลิกคิ้ว
พลางเหลือบมองอีกฝ่ายด้วยรอยยิ้มในสีหน้า

ผ่านไปครู่ ในที่สุดเทพธิดาสระหยกก็เอ่ยปากออกมา น้ำเสียงนั้น
กระจ่างใส แผงความลำพองในตนเอง “ Чуลั่ว เจ้ารู้อะไรไหม ข้าซึ่งซังเจ้าเสีย
จริงๆ” เทพธิดาสระหยกผู้บริสุทธิ์อ่อนโยนยามอยู่ต่อหน้าคนอื่น บัดนี้กลับใช้
แววตาดูแคลนเหยียดหยามมองมายัง Чуลั่ว ไม่ปิดบังความรังเกียจในสีหน้านั้น
แม้แต่นิดเดียว

Чуลั่วหัวเราะเอื่อยๆ “ไม่เป็นไร เพราะข้าก็เกลียดเจ้าเช่นกัน มิต่างกันๆ”

เทพธิดาสระหยกขมวดคิ้ว จากนั้นก็หลุดหัวเราะพริตออกมา “ด้วย
ความสามารถเพียงเท่านี้ของเจ้า ไม่กลัวว่าข้าจะสังหารเจ้าอย่างนั้นหรือ”

Чуลั่วหัวเราะกว้างขึ้นไปอีก “สังหารข้า? เจ้าไม่กลัวจะพบจุดจบเหมือนกับ
หลี่อ้าวฉงหรือ?”

หลี่อ้าวฉงถูกลดพลังยุทธ์จากชั้นเก้าลงมาสู่ชั้นสี่ ทุกวันนี้เขากลายเป็น
ตัวตลกของจักรวรรดิไปแล้ว

แววตาของเทพธิดาสระหยกทอประกายเคียดแค้น นางกำหนดแนบ
ดวงตาฉายรังสีสังหารออกมา “ดีมาก ในเมื่อเจ้ารันทาที่ตายเอง ถ้าอย่างนั้น
อย่าหาว่าข้าไม่เกรงใจแล้วกัน”

“อืม วางใจเถอะ สัตว์วิเศษของข้าก็ไม่เกรงใจเจ้าเช่นเดียวกัน” Чуลั่ว
หัวเราะแผ่ว มองอีกฝ่ายด้วยสายตาเรียบเรื่อย

พอได้ยินคำพูดเสียดสีแฝงนัยของ Чуลั่ว ดวงตาของเทพธิดาสระหยก
ทอประกายเย็บ แม้จะไม่เคยเห็นกับตาตนเอง แต่นางก็เคยได้ยินท่านพี่เล่า
ว่าสัตว์วิเศษตัวนั้นของ Чуลั่วเล่นงานท่านลุงรองเสี่ยจนหัวหมุน แม้ว่าตัวเองจะ

มีพลังยุทธ์ชั้นหกระดับสูง แต่พลังกำลังของนางก็ต่างกับมันลิบลับ

พอคิดเช่นนั้น เทพธิดาสระหยกจึงแค่นเสียดแฮ่นออกมา สายตาเย็นชากวาดมองมายังซูลั่ว ในมือของนางมีไฟตายสำคัญ แต่ตอนนี้ยังไม่ถึงเวลาที่จะเปิดเผย ซูลั่ว ข้าจะปล่อยให้เจ้ามีชีวิตรอดต่อไปอีกสองสามวันก็แล้วกัน เทพธิดาสระหยกเคาะหินอัคคีในมือเล่น ปรายตามองอีกฝ่ายอย่างดูถูก จากนั้นก็เหาะลอยละลิวจากไป

ซูลั่วเซ็ดเหงื่อขึ้นที่หน้าผาก ยังดีที่หลอกลงอีกฝ่ายได้สำเร็จ ไม่อย่างนั้นหากปะทะฝีมือกันขึ้นมาจริงๆ ถ้าไม่มีกำลังหนุนของมังกรเทพน้อยละก็นางก็ไม่มีโอกาสจะชนะอีกฝ่ายได้เลย แต่...สิ่งที่อยู่ในมือเทพธิดาสระหยกเมื่อครู่ มันคือหินอัคคีสองก้อน! ขณะที่นางในยามนี้ยังหาไม่พบเลยสักก้อนเดียว สมกับเป็นสกุลหลี่แห่งวังสระหยกที่ครอบครองแผนที่ของสถานที่แห่งนี้เอาไว้ แค่นี้เริ่มต้นก็มีแต้มต่อที่เหนือกว่าเสียแล้ว

ตอนที่ซูลั่ววิ่งมาอยู่ในใจนั่นเอง ทันใดนั้นนางก็สังเกตว่าบรรยากาศรอบด้านเงียบสงัดอย่างน่ากลัว ความรู้สึกกระวนกระวายผุดวาบขึ้นในหัวใจ

ซูลั่วรวบรวมพลังวิเศษในร่างกายเพื่อสร้างเกราะป้องกันตัวเอง ขณะเดียวกันก็กวาดตามองไปรอบๆ อย่างระแวดระวัง

ครึ่นนน...

เสียงดังพร้อมเพรียงลอยมาจากทิศทางด้านหน้า ซูลั่วเงยหน้าขึ้นมองก็เห็นกองทัพปีศาจพร้อมอาวุธมากมายกำลังพุ่งโจมตีมายังนาง

ซูลั่วกริ่งเกรงไปทั้งหัวใจ นางหมุนตัวกลับแล้ววิ่งหนี ทว่าเสียงฝีเท้าโครมครามก็ยังคงไล่หลังมาไม่หยุด

ลางสังหรณ์ไม่ดีทวีความรุนแรงขึ้นในใจ ซูลั่วหันกลับไปมองเบื้องหลังพอเหลือบตามองก็รู้สึกหดหู่เป็นที่สุด หญิงสาวพบว่ากองทัพปีศาจกลุ่มหนึ่งกำลังไล่กวาดนางมา

กองกำลังสองกองทั้งด้านหน้าและด้านหลังล้อมบีบนางเอาไว้ตรงกลาง ทำให้ทางเดินที่ไม่กว้างอยู่แต่เดิมนั้นดูเบียดเสียดแน่นขนัดจนแทบไม่มีอากาศ

เล็ดรอดออกไปได้

ซูล็วประเมินด้วยสายตาคว่าๆ กองทัพปีศาจสองกองที่ดาหน้าเข้ามา มีปีศาจจำนวนไม่ต่ำกว่าร้อยตน กองทัพปีศาจพวกนี้ตามหาตัวนางเจอได้ อย่งไรกัน

ซูล็วนึกถึงรอยยิ้มแปลกๆ ของเทพธิดาสระหยกก่อนที่จะผละไป ก่อน เจ้าตัวจะเข้าใจอย่างรวดเร็ว ต้องเป็นฝีมือของหลี่เหยาเหยาที่แอบเล่นไม้ซื่อ หน่ๆ

ตีๆๆ กองทัพปีศาจทั้งหน้าและหลังดาหน้ากันเข้ามาอย่างไม่มีมีต้นสาย ปลายเหตุ ยกอาวุธกรันเข้าห่าหั้นซูล็ว กลุ่มปีศาจที่อยู่ด้านหน้าสุดมีหัวหน้า กองที่พละกำลังแข็งแกร่งเป็นผู้นำ ดูท่าแล้วพลังยุทธ์คงอยู่ในขั้นห้า

ท่าอย่างไรดี ซูล็วร้อนใจขึ้นมา ด้วยพละกำลังของนางในเวลานี้จะ เอาชนะกองทัพปีศาจที่มากมายมหาศาลแบบนี้ได้อย่างไร ไม่รู้ว่าหลี่เหยาเหยา ใช้สิ่งใดเพื่อล่อให้พวกปีศาจเหล่านี้มาหานางได้

ตอนแรกซูล็วตั้งใจว่าจะกระโดดตัวลงแล้วค่อยๆ คลานกับพื้นเพื่อมุด หนีไป แต่พอเห็นกองทัพปีศาจที่มากมายไม่ต่างจากฝูงมด นางก็ลี้มเล็กความคิดนั้นไปในทันที

พอเห็นกองทัพปีศาจสองกองจู่โจมเข้ามา วินาทีที่ดาบตัวตกลง ซูล็วก็ จดปลายเท้าลงพื้นแล้วติดตัวขึ้น จากนั้นก็ไต่ไปบนกำแพงเรียบเกลี้ยง อาศัย แรงส่งจากการยันตัวใส่ศัตรูติดตัวออกไปไกลหลายสิบเมตร!

กองทัพปีศาจพวกนี้กำเนิดขึ้นจากหมอกวิเศษ ดังนั้นจึงพอจะคาดเดา การเคลื่อนไหวและปฏิกิริยาของมันได้ง่ายๆ พวกมันขาดความพลิกแพลงใน สถานการณ์ ดังนั้นรอจนซูล็วหนีไปได้เกือบร้อยเมตร พวกมันถึงเพิ่งรู้ว่า อีกฝ่ายไม่ได้ยืนอยู่ที่เดิมเสียแล้ว

“ตาม!” หัวหน้ากองกำลังปีศาจทั้งสองกองกวัดแกว่งดาบยาวที่สาด ประกายวาววับ วิ่งกรูไล่หลังซูล็วอย่างดุร้าย นอกจากเรื่องที่ไม่รู้จักพลิกแพลง สถานการณ์แล้ว ความแข็งแกร่งของกองทัพปีศาจก็ใช้อย่ รวดเร็วอย่างน่า

ประหลาดใจ แต่พริบตากองทัพปีศาจทั้งสองกองก็ตามติดเบื้องหลังชูลั่วอย่าง
ดุเดือด

ชูลั่วใช้วิชาเทพร่ายรำชอกแซกไปภายในตัวทำหน้าที่อย่างคล่องแคล่ว
และว่องไว แม้ว่าจะสลัดการไล่ล่าจนหลุดมาได้ แต่นางก็ยังเต็มไปด้วยความ
สงสัยอยู่ดี เปยเฉินอิงบอกนางเอาไว้ว่า กองทัพปีศาจมีลักษณะพิเศษอยู่เรื่อง
หนึ่งก็คือ พวกมันชอบบอกร่วมกันเป็นกลุ่มก้อน

ตอนนี้สองกองกำลังร่วมกันรุมไล่ล่านาง หากกองทัพปีศาจกองอื่นๆ
เห็นสถานการณ์นี้เข้า พวกมันต้องผนึกกำลังร่วมกันแน่ ถึงตอนนั้นอย่าว่าแต่
สองสามกองทัพเลย ก็อาจเป็นไปได้ว่ากองทัพปีศาจทั้งหมดภายในถ้ำปีศาจ
จะรวมตัวกันตามไล่ล่านางพร้อมๆ กัน

ด้านหลังยังติดตามมาอย่างต่อเนื่อง ชูลั่วเองก็หลบหนีด้วยความ
รวดเร็ว นางหนีไปพลางคิดใคร่ครวญไปว่าเหตุใดกองทัพปีศาจจึงไล่ล่านาง
ไม่เลิก

ถ้าจะสืบถึงต้นตอจริงๆ ก็ดูเหมือนว่าหลังจากที่เทพธิดาสระหยกผละ
ไป กองทัพปีศาจพวกนั้นก็โจมตีเข้ามา ถ้าเช่นนั้นหลี่เหยยาทำอะไรกันแน่
นางนั่งแกว่งตัวอยู่บนชิงช้า ดูเหมือนว่าอีกฝ่ายไม่ได้ทำอะไรสักอย่าง...

ชูลั่วหันไปมองกองทัพปีศาจที่ตามติดไม่ลดละ รุ่งๆ ความคิดหนึ่งก็
ผุดวาบขึ้นในสมอง นั่นก็เพราะนางมองเห็นกองทัพปีศาจพวกนั้นคำรามก้อง
กับรอยเท้าของนางที่ไต่ตั้งเอาไว้บนกำแพง มีบางตนทำท่าทางเหมือนอยากจะ
สกัดแผ่นหินบริเวณนั้นออกมาเลยก็เดียว

โผนางจึงทิ้งรอยเท้าเอาไว้ได้

ตอนนี้เองที่ชูลั่วก็อะไรบางอย่างขึ้นมา...ตอนที่พบกับเทพธิดาสระ
หยก นางไม่ได้สังเกตพื้นดินที่เหยียบย่ำอยู่เลย

แล้วก็นึกขึ้นได้ว่าตอนนั้นนางย่อไปบนน้ำที่เจิ่งนองบนพื้น ก็ถ้าเป็นน้ำ
ธรรมดาแล้วเหตุใดกองทัพปีศาจเหล่านี้จึงตามไล่ล่าไม่เว้นวายุเล่า

ชูลั่วถอดรองเท้าหนังกางของตนเองขึ้นมาดม ก่อนจะเข้าใจในบัดดล

‘หลี่เหยาเหยา เจ้าจะแข่งกับข้าเรื่องน้ำทิพย์ใช้ไหม น่าสนุกดีแท้’
 ที่กองทัพปีศาจพวกนี้ติดตามนางไม่ปล่อย ก็เพราะนางตกลงไปใน
 หลุมพรางของหลี่เหยาเหยาโดยไม่รู้ตัว และหลุมพรางที่ว่าก็คือน้ำทิพย์ของ
 สกุลหีแห่งวังสระหยกนั่นเอง

ก็ในเมื่อสกุลหีแห่งวังสระหยกครอบครองแผนที่ตั้งของถ้ำปีศาจทั้งหมด
 ถ้าอย่างนั้นก็ย่อมรู้ถึงความรักของชอบของกองทัพปีศาจเช่นกัน เหตุผลทั้งหมด
 ดูจะสอดคล้องกันดี

มิน่า! มิน่าการแข่งขันในคราวนี้เทพธิดาสระหยกถึงได้มั่นใจมั่นใจเสีย
 ขนาดนั้น ที่แท้อีกฝ่ายคิดจะยืมมือกองทัพปีศาจสังหารนาง แต่น่าเสียดาย...
 ถ้าจะพูดถึงน้ำทิพย์ ใครจะเหนือกว่าคนอย่างซูลู่ได้เล่า

สกุลหีแห่งวังสระหยกต้องรอถึงสามปีกว่าจะได้ น้ำทิพย์มาสักขวด แต่
 น้ำทิพย์ของนางมีมากมายเสียจนพอให้มังกรเทพน้อยใช้อาบได้ หลี่เหยาเหยา
 จะแข่งอะไรไม่แข่ง ริจะแข่งขันเรื่องน้ำทิพย์กับนาง พอคิดเช่นนั้นแล้วมุมปาก
 ของซูลู่ก็ยกสูงขึ้นอย่างเยะหยัน

ก็ในเมื่อหลี่เหยาเหยาให้ของกำนัลชิ้นใหญ่กับนางเช่นนี้ หากไม่ตอบแทน
 กลับไปก็คงจะเสียมารยาทไม่น้อยกระมัง

หกสิบสอง ถ้าปีศาจ

ซูลู่วี่งวนอยู่ในตำแหน่งใหญ่ ไม่รู้ว่าหลงวนอยู่นานเท่าไร สุดท้ายก็เดินจนทั่ว และในเวลาหนึ่งกองทัพปีศาจที่ตามหลังนางมากก็มีไม่น้อยกว่าห้ากองกำลังด้านหน้า เทพธิดาสระหยกกำลังคุกเข่าอยู่กับพื้นเพื่อขุดหินอัคคีขึ้นมาด้วยท่าทางมุ่งมั่น

ส่งกองทัพปีศาจมาหานางแล้วตัวเองกลับเอาเวลามาขุดหินอัคคีอย่างนั้นหรือ มุมปากของซูลู่วี่งวนเผยรอยยิ้มเย็นชาออกมา นางเคลื่อนตัวไปไกลอีกฝ่ายอย่างเงียบเชียบ ก่อนจะเหาะละลืออยู่เหนือศีรษะเทพธิดาสระหยก

อันที่จริงเทพธิดาสระหยกรับรู้แล้วว่าซูลู่วี่งวนเข้ามาใกล้นางตั้งแต่ต้น แต่หญิงสาวผู้โอหังหาได้เห็นอีกฝ่ายอยู่ในสายตามาแต่ไหนแต่ไรไม่ เพราะเหตุนี้ นางจึงยังคงจดจ่ออยู่กับการขุดหาหินอัคคีเพียงอย่างเดียว

ในเวลาหนึ่งเอ็ง! ซูลู่วี่งวนลอยตัวอยู่กลางอากาศก็ประคองน้ำทิพย์จากมิติออกมาปริมาณหนึ่งอ่างล้างหน้า

น้ำทิพย์ของนางเป็นน้ำทิพย์ชั้นดี ถ้าเทียบกับน้ำทิพย์ชั้นเลวของสกุลหลีแห่งวังสระหยกแล้ว ก็ไม่รู้ว่าดีกว่ากันเท่าไร ผู้ที่จะใช้มันได้อย่างสิ้นเปลืองเช่นนี้ก็มีแต่คนมือเดิบอย่างซูลู่วี่งวนเท่านั้นละ หญิงสาวยกอ่างล้างหน้าขึ้นมาแล้ว

สาตรดเหนือศีรษะของเทพธิดาสระหยก

เดิมทีเทพธิดาสระหยกคิดว่ากองทัพปีศาจจะถ่วงเวลาซูลัวเอาไว้ได้ และก็คิดว่าอีกฝ่ายคงมิกำลังมืออย่างใดกับนาง ทว่านางประเมินซูลัวต่ำเกินไป เพราะแบบนี้เทพธิดาสระหยกที่มัวแต่ขุดหาหินอัคคีโดยไม่สนใจสิ่งใดจึงเปียกปอนไปทั้งร่าง!

ผ่านไปครู่ เทพธิดาสระหยกที่เปียกชุ่มรวากับลูกสุนัขตกน้ำถึงได้สติกลับคืนมา มีคนสาदनน้ำใส่นาง!

“ซูลัว! เจ้าร่นหาที่ตาย” เทพธิดาสระหยกทวาดก้องออกมาอย่างโหดเหี้ยม

ทว่าบริเวณนั้นเหลือเพียงเสียงหัวเราะว่าเริงปานกระดิ่งลมของซูลัว ทั้งไว้เท่านั้น “กองทัพปีศาจพวกนั้นช้ายกให้เจ้าตีมต่ำไปก็แล้วกัน ฮ่าๆๆ”

รู้ไว้เถิดว่าน้ำทิพย์ชั้นดีของซูลัวหากเทียบกับน้ำทิพย์ชั้นเลวของเทพธิดาสระหยกแล้วละก็ สรรพคุณย่อมดีกว่ากันมากมายนัก

ยิ่งไปกว่านั้น เทพธิดาสระหยกในยามนี้ก็เปียกปอนไปทั้งตัว ตลอดทั้งร่างนางส่งกลิ่นหอมสดชื่นของพลังวิเศษออกมา กองทัพปีศาจที่แต่เดิมกัดซูลัวไม่ปล่อย บัดนี้เปลี่ยนทิศทางไปยังเทพธิดาสระหยกในทันทีทันใด

หลี่เหยาเหยาพอเห็นกองทัพปีศาจมากมายพุ่งเข้ามาหานาง หญิงสาวก็ตกใจจนหน้าถอดสี เกือบจะหลุดกรีดร้องออกมา “ซูลัว! ข้าจะฆ่าเจ้า! ข้าต้องฆ่าเจ้าให้ได้!”

หลี่เหยาเหยาโมโห กำหมัดแน่น ดวงตาวาวโรจน์ แต่ไม่ว่านางจะแค้นเคืองเพียงใด หากหวังจะแก้แค้นก็จำต้องสะสางกองทัพปีศาจตรงหน้าให้ได้เสียก่อน นางไม่มีแม้แต่เวลาจะใคร่ครวญว่าซูลัวได้น้ำทิพย์มาจากที่ใด สมาริของนางทั้งหมดในเวลานี้อยู่ที่หัวหน้ากองห้าตนกับกองทัพปีศาจอีกเกือบห้าร้อยตน!

หัวหน้ากองแต่ละตนมีพลังยุทธ์ด้อยที่สุดก็คือชั้นห้า ที่แข็งแกร่งสุดก็อยู่ในชั้นหก เทพธิดาสระหยกเองอยู่ในชั้นหกระดับสูง นางจะเอาชนะศัตรู

มหาศาลขนาดนี้ได้อย่างไรกัน

แหวตาของหัวหน้ากองทั้งหมดเป็นประกายวาวโรจน์ สายตาจับจ้องอยู่ที่เรือนร่างของหลี่เหยาเหยา แหวตานั้นทั้งละมับทั้งดูดน ขณะหัวหน้ากองสี่ตนกำลังย้อยุดหลี่เหยาเหยา ยังเหลือหัวหน้ากองที่ร้องทำอีกตน เห็นชัดว่ามันฉลาดที่สุด เพราะอาศัยจังหวะที่เทพธิดาสระหยกไม่ทันระวังตัวเข้าประชิด โลมเลียไปที่ลำคอของนาง ยามที่ลิ้นขึ้นและสัมผัสศกุน้ำทิพย์ก็ลื่นหอมกรุ่นก็ขจรกระจายไปทั่วโพรงปาก ดวงตาของหัวหน้ากองเป็นประกายวาว อยากจะโอบรัดหลี่เหยาเหยาเอาไว้แล้วโลมเลียนางทั้งร่าง

พอเห็นหัวหน้ากองที่ร้องทำยได้เต็มตาเช่นนี้ หัวหน้ากองคนอื่นๆ ก็ไม่ยอมรามือเช่นกัน พวกมันพากันแลบลิ้นโลมเลียไปที่ร่างของหลี่เหยาเหยา พวกมันหาได้ปรารถนาในตัวหลี่เหยาเหยาไม่ แต่สิ่งที่ดึงดูดพวกมันเอาไว้ก็คือ น้ำทิพย์ที่สาดมาบนร่างของนางนั่นเอง

เมื่อต้องเผชิญหน้ากับกริยาอันต่ำช้าของพวกปีศาจ หลี่เหยาเหยา ก็ตกใจเสียนจนแทบหมดสติ นางซัดฝ่ามือออกไปอย่างบ้าคลั่ง พลังวิเศษโถมขึ้นทั้งร่าง นางปล่อยพลังสังหารออกมาไม่หยุด วินาทีนั้นกองทัพปีศาจที่ล้อมรอบหลี่เหยาเหยาเอาไว้ในระยะสามจั้งก็ล้มลงไปกองกับพื้น

ทว่าพวกมันที่เหลือก็ยังกรูเข้าไปส่างราวกับสายน้ำ หากเป็นไพร่พลทหารทั่วไปก็อาจจะขยาดกริ่งเกรงขึ้นมาบ้าง ทว่ากองทัพปีศาจพวกนี้หาใช่มนุษย์ไม่ พวกมันไร้หัวใจ แล้วจะหวาดกลัวได้อย่างไรกัน

แต่ละตนบุกตาดหน้ากันเข้ามาอย่างไร้ความกลัว

เมื่อต้องเผชิญหน้ากับกองทัพปีศาจที่ดุร้ายและดาหน้ายอมนพลิชีพอย่างไม่รู้หนายพวกนี้ กำลังของเทพธิดาสระหยกเพียงลำพังหาได้พอไม่ นางแทบจะตั้งรับไม่ไหวอีกต่อไป ฝ่ามือก่อพลังวิเศษขึ้นมาและปล่อยออกไปอย่างไม่หยุดยั้ง

ทว่าสถานการณ์ของเทพธิดาสระหยกกลับไม่ดีเอาเสียเลย เพราะแรงดึงดูดจากน้ำทิพย์ชั้นดีทำให้กองทัพปีศาจยิ่งเพิ่มกำลังพลมากขึ้นเรื่อยๆ

แต่กวาดตามองก็เห็นพวกมันพากันดาหน้าเข้ามาพร้อมกับระลอกคลื่น มากมาย เหลือคณานับ

เทพธิดาสระหยกหัวใจเย็นวาบ ขณะเดียวก็โกรธเกรี้ยวยิ่งนัก

ยามนี้นางอยากจะสับซูล้อออกเป็นชิ้นๆ ทว่าจะสังหารซูล้อเมื่อไรก็ยอมไม่ได้ ตอนนี่สิ่งสำคัญก็คือรักษาชีวิตเอาตัวรอดให้ได้เสียก่อน

เทพธิดาสระหยกไม่คำนึงถึงสิ่งใดอีกทั้งสิ้น นางออกแรงกระซากกระโปรงปลิวสีขาวยจนขาดออกจากกัน เทพธิดาสระหยกขบกรามแน่น ก่อนจะโยนกระโปรงตัวนั้นเข้าไปท่ามกลางกองทัพปีศาจที่รุมล้อมหนาแน่นเข้ามา

กองทัพปีศาจพวกนั้นไล่ล่ามาก็เพราะอยากจะได้ลิ้มรสน้ำทิพย์บนร่างกายนางมิใช่หรือ กระโปรงสีขาวตัวนี้เปโระไปด้วยน้ำทิพย์ ถ้าเช่นนั้นก็ให้พวกมันแย่งกันให้พอใจแล้วกัน!

บัดนี้เทพธิดาสระหยกที่เหลือเพียงชุดคลุมสีขาวตัวในมีสีหน้าทะมึน นางมองกองทัพปีศาจที่ฉีกทิ้งกระโปรงออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย แววอำมหิตปรากฏวูบขึ้นในดวงตา

ไม่หนิตอนนี้แล้วจะหนิเมื่อใดกัน เทพธิดาสระหยกหมุนตัวแล้วเหาะละลิวไปทันที

ทว่าศีรษะของนางกลับเป็นอวัยวะที่เป็ยกขึ้นไปด้วยน้ำทิพย์มากที่สุด และสิ่งนี้เองที่อำพรางบรรดาหัวหน้ากองเอาไว้มิได้ ดังนั้นหัวหน้ากองทั้งหมดจึงกวาดไล่หลังเทพธิดาสระหยกไปในทันที

หลี่เหยาเหยาโมโหจนแทบจะดับดิน

นางอยากจะหันไปบอกพวกมันว่า อันที่จริงแล้วซูล้อเป็นผู้สาดน้ำทิพย์ใส่นาง ถ้าจะไล่ล่าก็ต้องไปไล่ล่าฝ่ายนั้น แต่กองทัพปีศาจที่สติปัญญาไม่เกินเด็กวัยสามขวบเหล่านี้หาได้เข้าใจภาษาไม่ พุดไปก็มีมิต่างจากสีขอให้ควายฟัง

ด้านหน้าเป็นประตูบานหนึ่ง หลี่เหยาเหยาหัวใจเหววบ ความยินดีบังเกิดขึ้นในสีหน้า

ถ้าผ่านประตูเหล็กบานนี้ไปได้แล้วปิดมันเอาไว้ หัวหน้ากองพวกนี้

ก็จะตามนางมาไม่ได้อีก พอคิดเช่นนั้น หลีเหยาเหยาก็เร่งความเร็วของตัวเองขึ้น นางรวบรวมพลังวิเศษไปที่ใต้ฝ่าเท้า หวังว่าจะพุ่งไปที่ด้านหลังประตูได้ในเวลาที่สั้นที่สุด

ทว่าในทันใดนั้นเอง... จังหวะที่หลีเหยาเหยากำลังจะสอดตัวผ่านบานประตูเข้าไป ถังน้ำใบใหญ่ที่อยู่เหนือคานก็พลิกคว่ำลงมา เสียงน้ำดังซู่ทำเอา หลีเหยาเหยาตกใจแทบสิ้นสติ และตอนที่นางได้กลิ่นที่ตลบอบอวลขึ้นมา นั้น หัวใจก็สั่นระรัวขึ้นในทันที

“ซูลัว! เจ้าต้องไม่ตายดิแน่! โพล่หัวออกมาเดี๋ยวนี้! โพล่หัวออกมา!”

หลีเหยาเหยาเปียกปอนไปทั้งร่างตั้งแต่หัวจดเท้า นางคิดไม่ถึงเลยว่า ซูลัวจะวางกับดักไว้ที่บานประตูแห่งนี้ รอจังหวะให้นางเข้ามาแล้วสาदनํ้าทิพย์รดนางทั้งตัว!

ดวงตาของหัวหน้ากองทั้งห้าคนที่ตามมาเบื้องหลังเป็นประกายวาววับขึ้นทันทีทันใด แต่ละคนจ้องมองเทพธิดาสระหยกด้วยสายตาวิตถาร อยากจะเปลื้องเสื้อผ้าที่อยู่บนเรือนร่างนางออกมาให้หมด แน่นอนว่าสิ่งที่พวกมันต้องการคืออารมณ์ของนาง หากใช้ร่างของนางไม่

หอมมาก หอมเหลือเกิน... หัวหน้ากองทั้งห้าคนแลบลิ้นเลียริมฝีปากอย่างตะกรุมตะกรามขณะไล่หลังหลีเหยาเหยามาอย่างรวดเร็วยิ่งขึ้น

ในเวลานั้นเอง นางวูบหนึ่งก็ปรากฏขึ้นด้านหลังในชั่วพริบตา เมื่อหัวหน้ากองทั้งห้าเห็นผู้มาใหม่ ในใจก็รู้สึกกริ่งเกรงขึ้นมา พวกมันพากันย่อตัวคุกเข่าลงอย่างพร้อมเพรียง

“ท่านราชัน”

ราชันปีศาจตนนี้อยู่ในชุดคลุมสีดำ อวัยวะทั้งห้าบนใบหน้าหาวาดกลัว... ดวงตาบูดโปน จมูกหักงุ้ม ปากแสดะกว้าง อัปลักษณ์จนชวนสังเวช โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผิวหนังบริเวณใบหน้าที่เป็นสีดำตัดขาวกระดากระต่าง พอเคลื่อนไหวชนิดหนึ่งก็เหมือนกับมีแมลงเดินไต่คลานไปมามากมาย ดูน่าสะอิดสะเอียนยิ่งนัก

ราชันปีศาจยืนหลังตรงด้วยท่าทางหยิ่งผยอง รังสีเย็นชาอำมหิตแผ่
ออกมาจากร่าง มันมองมายังหลี่เหยาเหยา แววดาเทียมโหด คมกริบ และ
ซัดแจ๋ง “เจ้าจะถอดเองหรือให้ข้าถอด”

หลี่เหยาเหยา “...”

ราชันปีศาจแห่งถ้ำปีศาจมีพลังยุทธ์สูงกว่าชั้นเจ็ด บวกกับหัวหน้ากอง
ทั้งห้าตนตรงหน้า ไม่ว่าจะอย่างไรนางก็ไม่มีทางพ้นมือพวกมันได้

ทำอย่างไรดี ทำอย่างไรดี เทพธิดาสระหยกกัดริมฝีปากล่าง พยายาม
คิดหาอุบายเพื่อเอาตัวรอดจากสถานการณ์ในยามนี้ไม่หยุด

ทว่าราชันปีศาจที่ดูจะมีความคิดตลบกลับมองนางด้วยสายตารังเกียจ
ซิงซัง ไม่รอให้นางตอบ มันก็พุ่งเข้าประชิดตัวแล้วโอบเอวบางของเทพธิดา
สระหยกเอาไว้

การจู่โจมถึงตัวในครั้งนี้ทำให้เทพธิดาสระหยกเกือบจะแข็งค้างไปทั้ง
ร่าง นางได้รับการขานนามให้เป็นถึงเทพธิดาผู้สูงส่งและบริสุทธิ์ผุดผาด มิ
เคยมีบุรุษใดจาบจ้วงล่วงเกินมาก่อน แต่บัดนี้นางกลับสัมผัสใกล้ชิดกับพวก
ปีศาจถึงขนาดนี้ ข้าผิวตะปุมตะป้าไม่ต่างจากคางคกบนใบหน้าของมันก็ยิ่ง
สัมผัสสฤกผิวของนางด้วย เทพธิดาสระหยกเหงื่อแตกพลั่กขึ้นมาทันที

“ปล่อยข้า!” เทพธิดาสระหยกโมโหจนเหวี่ยงกำปั้นใส่อีกฝ่าย

ทว่าราชันปีศาจที่มีพลังยุทธ์ชั้นเจ็ดนั้นแข็งแกร่งยิ่งนัก มันยกมือเพียง
ข้างเดียวก็จับแขนทั้งสองข้างของเทพธิดาสระหยกไปโพล้ไว้ยู่อึ้งเบื้องหลัง ท่าทาง
เช่นนี้ทำให้หน้าอกของหญิงสาวตั้งชูชันขึ้นมา ทว่าสำหรับราชันปีศาจชุดดำแล้ว
สิ่งนี้หาได้นำมาดึงดูดใจไม่

สองมือที่เต็มไปด้วยหนอนไซ้ไปมายั้วเยี้ยกระซากอารมณ์ขึ้นสุดท้าย
ของเทพธิดาสระหยกออกมา...

“ไม่...ไม่...ได้โปรดปล่อยข้าไป! ข้ารู้ว่าน้ำทิพย์ชนิดนี้อยู่ที่ใคร ข้าจะพา
ท่านไปเอง ได้โปรดละเว้นข้าด้วยเถิด”

ทว่าราชันปีศาจที่อยู่ตรงหน้ากลับมึปัญญาเพียงชนิดเท่านั้น มันตัดสินใจ

สิ่งต่างๆ ตามความคิดของตนเอง และไม่สนใจว่าเทพธิดาสระหยกจะร้องไห้
คร่ำครวญวิงวอนแค่ไหน ฝ่ามือหน้าแขนงที่ทำให้ชนลูกชั้นของมันคู้้นั้นออกแรง
กระชากหนักหน่วง

เสียง 'แควก' ดังขึ้น ชูตตัวในสีขาของเทพธิดาสระหยกก็ขาดออกจาก
กันในทันที

ราชันปีศาจชูตดำโยนออกไปส่งๆ หัวหน้ากองทั้งห้าที่ยืนรายล้อมน้ำลาย
สออยู่แล้วรูกันเข้าหาชูตนั้นด้วยอาการคลุ้มคลั่ง ชูตตัวในสีขาถูกฉีกทิ้งแย่ง
ชิงไปมาอย่างบ้าคลั่ง

ทางด้านเทพธิดาสระหยก...

นางในยามนี้ถูกกระชากชูตตัวในออกไปและเหลือติดกายเพียงชั้นใน
สีชมพูที่ปกปิดยอดอกชูตนั้นเอาไว้

"อย่า..." เทพธิดาสระหยกตกใจจนร่ำไห้ออกมา น้ำตาร่วงเฝะจาก
ไบหน้า ตั้งแต่เล็กจนโต นางผู้ได้รับการดูแลอย่างถนอมกลม่อมเกลารวกับ
เจ้าหญิงไม่เคยถูกผู้ใดปฏิบัติเยี่ยงนี้มาก่อน

สายตาของราชันปีศาจยังคงเย็นยะเยือกเช่นเดิม แม้ว่าเทพธิดาสระหยก
จะนำเวทนาเพียงใดก็ไม่ทำให้มันใจอ่อนได้ มันก้มตัวลงโลมเลียเรื้อรังของ
นางที่ละนิดๆ บริเวณใดที่ถูกชะโลมด้วยน้ำทิพย์ก็ไม่อาจรอดพ้นจากลิ้นของมัน
ไปได้

ยามที่ต้องมองไบหน้าอัปลักษณ์น่าชัง ผิดพรณที่ชวนสะอิดสะเอียน
นั้น...เทพธิดาสระหยกก็ชนลูกชนพองไปทั้งร่าง

ตอนที่ศีรษะของราชันปีศาจกำลังจะก้มต่ำลงไปเบื้องล่าง แวตาทิอด
เห็นมกึปปรากฏขึ้นในดวงตาของหลี่เหยาเหยา! นางรวบรวมพลังวิเศษ
ทั้งหมดมาไว้ที่ฝ่ามือข้างขวา จากนั้นก็ซัดเข้าไปใส่ราชันปีศาจที่กำลังก้มตัวลงมา
เต็มแรง

พลัก... เสียงปะทะดังลั่น ศีรษะของราชันปีศาจถูกกระแทกเข้าอย่าง
จัง ทำให้มันโศกโศกเอียงกระเท่ไปในพื้นที่

เหตุการณ์หลังจากนั้นเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว เทพธิดาสระหยกที่สวมเพียงชั้นในสีชมพูก็วิ่งหนีออกมาอย่างว่องไว นางพุ่งออกไปจากสถานที่นั้นด้วยความเร็วดุจสายฟ้า หนีออกไปให้ไกลมากที่สุด

กล้าโจมตีราชันปีศาจอย่างนั้นหรือ มุมปากของราชันปีศาจยกสูงขึ้น เผยรอยยิ้มร้ายกาจออกมา มันยึดตัวตรงขึ้นราวกับไม่เป็นอะไรทั้งสิ้น ยกมือโบกและออกคำสั่งด้วยเสียงแตกพร่าว่า “เริ่มการไล่ล่า!”

ทันใดนั้นเสียง “ซูเรฯ...” ก็ดังก้องขึ้นระลอกแล้วระลอกเล่า จากนั้นตลอดทั่วทั้งบริเวณถ้ำปีศาจก็ตกอยู่ในภาวะบ้ำคลั่งอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน กองทัพปีศาจเหลือคณานับแห่ออกมาจากซอกหลืบภายในถ้ำ ติดตามไล่ล่าไปยังทิศทางที่เทพธิดาสระหยกหนีหายไป

ซูลัวเหลือบตาไปยังกำแพงมูมหนึ่ง สายตาจับไปยังเทพธิดาสระหยก ที่สวมเพียงชั้นในสีชมพู เผยให้เห็นเรือนร่างอันสะคราญและกำลังกรี๊ดร้องลั่นยามที่ถูกไล่ล่า รอยยิ้มเย็นชาร้ายกาจผุดขึ้นที่มุมปาก กรรมใดใครก่อกรรมนั้นย่อมคืนสนอง หลี่เหยาเหยา เชิญเจ้าตี๋มด้าให้พอกก็แล้วกัน

กองทัพปีศาจมากมายถูกเทพธิดาสระหยกสังหารทิ้ง ทว่าพวกที่ยังรอดก็ตามล่านางไม่เลิกเช่นกัน ไม่มีใครสนใจกับบรรดาซากศพที่กองระเนระนาดอยู่

ซูลัวไม่ไปไหนไกล นางเดินตามหลังกองทัพใหญ่โดยทิ้งระยะห่างเอาไว้ ด้วยคติที่ไม่ปล่อยให้สิ่งใดสูญเปล่าไปเฉยๆ ซูลัวจึงคว้าซากศพเหล่านั้นโยนเข้าไปในมิติเพื่อเป็นอาหารบำรุงกำลังให้แก่มังกรเทพน้อย

หญิงสาวเดินหนีหายไปตามทาง ไม่นานมังกรเทพน้อยที่นอนเต็มอ้อมก็มุดออกมาจากมิติ ซูลัวเห็นท่าทางกระฉับกระเฉงของมันก็อดเอ่ยถามขึ้นมาไม่ได้ “เลื่อนขั้นพลังยุทธ์แล้ว?”

“ไม่ใช่” มังกรเทพน้อยทำปากแบ้วปลางส่ายหน้า มันยืนอึ้งทำออกมาทำท่าทำทางให้ซูลัวดู “ตัวยึดขึ้นแค่หนึ่งเมตร”

“หนึ่งเมตรก็ดีแล้ว รู้จักพอใจในสิ่งที่มีเสียบ้าง” ชูลัวลูปศิระษะมันอย่างอ่อนโยน จากนั้นก็ชี้ไปที่ซากศพแล้วยิ้มให้มังกรเทพน้อย “พวกนี้เป็นอาหารของเจ้าทั้งหมดเลย” ไม่ว่าสิ่งใดก็ตามที่ประกอบด้วยพลังวิเศษ มังกรเทพน้อยก็สามารถเสฟได้หมด

“เอ๋...” จู๋ๆ ดวงตาของชูลัวลูปก็เป็นประกายวาว

เพราะนางมองไปยังบริเวณพื้นที่เทพธิดาสระหยกคุกเข่าชูดูก่อนหน้านี้ และเห็นหินเล็กๆ ก้อนหนึ่งสาดประกายสีเพลิงออกมา

ใช้จริงๆ ด้วย!

นางจำได้ว่าเทพธิดาสระหยกยังไม่ได้ชูดหินก้อนนี้ออกมาก็ถูกราดน้ำทิพย์จนเปียกปอนไปเสียก่อน หลังจากนั้นอีกฝ่ายก็วุ่นวายอยู่กับการหนีตายเอาตัวรอด เพราะแบบนี้เองทำให้หินอัคคีก้อนนี้ยังอยู่กับที่ ไม่ขยับเขยื้อนไปไหน

มังกรเทพน้อยเร็วกว่าชูลัวลูปเสียอีก มันพุ่งทะยานเข้าไปราวกับสายฟ้าแล็บเท้าทั้งสองข้างคมกริบยิ่งกว่าศาสตราวุธใดๆ

แค่ชูดไม่กี่ทีก็นำหินอัคคีที่ฝังลึกลงไปในดินราวหนึ่งเมตรขึ้นมาได้ จากนั้นมันก็ประคองหินอัคคีเอาไว้ด้วยสองมือแล้วกระโดดกลับมาที่อ้อมอกของชูลัวลูปเป็นเชิงขอรางวัล

หินอัคคีก้อนนี้มีขนาดเท่าไข่ไก่ หินขนาดเล็กส่องประกายสีแดงเพลิงบาดตาออกมา

ชูลัวลูปส่งหินอัคคีเพื่อให้มังกรเทพน้อยดมกลิ่น “ดมเอาไว้ เดี่ยวเราต้องหาก้อนหินลักษณะนี้อีก”

มังกรเทพน้อยสูดลมหายใจเฮือกใหญ่ ก่อนจะพยักหน้าบอกว่ามันจำกลิ่นนี้ได้แล้วอย่างแม่นยำ

ชูลัวลูปเก็บหินอัคคีเข้าไปในมิติ จากนั้นก็อุ้มมังกรเทพน้อยเอาไว้ เริ่มปฏิบัติการกิจสำคัญในการเดินทางเข้ามายังถ้ำปีศาจเสียที

เมื่อได้รับการช่วยเหลือจากมังกรเทพน้อย บวกกับที่กองทัพปีศาจ

ทั้งหมดถูกหลอกล่อให้ติดตามเทพธิดาสระหยกไปแบบนั้น การเสาะแสวงหา หินอัคคีของซูลัวจึงเรียกได้ว่าเป็นไปอย่างรวดเร็ว

“หนึ่งก้อน สองก้อน...” ใบหน้าของซูลัวเผยรอยยิ้มพอใจออกมา “ตอนนี้เรามีหินอัคคีสองก้อนแล้ว” แต่ไม่รู้เหมือนกันว่าปรมาจารย์ทรงอิน ซ่อนหินอัคคีไว้ที่นี้กี่ก้อนกันแน่

หลังจากเดินทางข้ามห้วงอากาศใหญ่ที่อยู่ด้านหน้าแล้ว ในมือของซูลัวก็ยังมี หินอัคคีอยู่เพียงสองก้อนเท่านั้น เทพธิดาสระหยกได้ไปก่อนสองก้อน ตอนนี้ ก็เสมอกันแล้วสิ

ด้านหลังตำหนักใหญ่เป็นเขาวงกตที่ดำมืดมิด มืดมิดจนน่าหวาดเกรง มองไม่เห็นปลายทาง ซูลัวยืนลังเลอยู่ตรงนั้น ไม่แน่ใจว่าควรจะไปดีหรือไม่ ก่อนหน้านี้เป่ยเจินอิงเตือนนางว่า ทางที่ดีที่สุดอย่าได้เข้าไปในเขาวงกต ไม่เช่นนั้นผู้ที่ไม่ได้ครอบครองแผนที่ของถ้าปีศาจอย่างนางไม่มีวันหาทางออกมา ได้แน่

หว่านางเห็นกับตาว่าหลี่เหยาเหยาหลบหนีการไล่ล่าจากราชันปีศาจและ เข้าไปยังด้านใน มังกรเทพน้อยเองก็ค้นหาหัวหิ้งตำหนักใหญ่แล้วแต่ก็ไม่พบ หินอัคคีอีกแม้แต่ก้อนเดียว ถ้าเช่นนั้นก็ต้องบุกเข้าไปหาในเขาวงกตอัน มีมืดมิดนี้แล้ว

ปรารถนาความมั่งคั่งย่อมต้องยอมเสี่ยงภัย หากไร้ความเสี่ยง โฉนเลย จะบรรลุลผล ซูลัวที่ยืนอยู่หน้าเขาวงกตอันมืดมิดยิ้มเยินชาที่มุมปาก จากนั้น ก็ก้าวฝ่าเท้าแผ่วเบาเข้าไปด้านใน

ซูลัวลอยละลิวผ่านทางเดินอันมืดสลัว นางทะาะไปราวสองสามพันเมตร สุดท้ายก็หยุดลงเพราะหนทางด้านหน้าปรากฏแสงสว่างรำไร ยามที่เข้าไปใกล้ แสงสว่างนั้น ซูลัวก็เห็นภาพฉากตรงหน้าได้อย่างชัดเจน

เป็นทางแยกในเขาวงกต

ตรงหน้ามีทางแยกทั้งหมดหกเส้นทาง ซูลัวสะกิดมังกรเทพน้อย “ไป ทางไหนดี”

มังกรเทพน้อยขี้ตา พยายามที่จะแยกแยะ ก่อนจะส่ายหน้าอย่างงุนงง
ถ้าแม้แต่มังกรเทพน้อยก็ยังไม่รู้ อย่างนั้นก็คงต้องพึ่งดวงตัวเองแล้ว
ละ ชูลิ้วคิดอยู่ครู่ สุดท้ายก็เลือกทางเดินเส้นกลาง

หลังจากที่นางเหาะเข้าไปได้ไม่นาน หญิงสาวก็ต้องตะลึงงันไป เพราะ
ตรงหน้ามีทางแยกอีกหกเส้นทางปรากฏขึ้นเช่นเดิม ในเมื่อนางเพิ่งจะเลือกเส้น
ทางตรงกลางมาหยกๆ ถ้าอย่างนั้นก็เลือกเช่นเดิมแล้วกัน ชูลิ้วคิดเช่นนั้นและก็
ลงมือตามความคิด

ตลอดเส้นทาง มังกรเทพน้อยไม่ได้ส่งเสียงใดๆ ออกมา นั่นก็อธิบาย
ได้ว่ารอบๆ บริเวณนี้ไม่มีหินอัคคีที่ปรมาจารย์หญิงอวิ้นฝังซ่อนเอาไว้

ไม่รู้ว่าเห็นตัวลอยมาอีกนานเท่าไร ตรงหน้าค่อยๆ มีแสงสว่างเลือนราง
ขึ้นอีกครั้ง เพราะอยู่ในความมืดมิดนานเกินไป พอปะทะเข้ากับแสงจึงทำให้นาง
ปรับสภาพไม่ทัน ชูลิ้วอาศัยแสงสว่างนี้มองภาพตรงหน้าให้ชัดเจนแจ่มแจ้ง
ขึ้น

“หลี่เหยาเหยา?” นางอยู่ที่นั่น?

หลี่เหยาเหยาในยามนี้ไม่ได้ตกอยู่ในสภาพกระเซอะกระเซิงอย่างที่ชูลิ้ว
คิด อีกฝ่ายมีเสื้อผ้าอาภรณ์อยู่ครบ ผมเผ้าเรียบร้อย ราวกับเหตุการณ์ที่ถูก
ราชันปีศาจจางจ้วงก่อนหน้านี้อันไม่เคยเกิดขึ้น หลี่เหยาเหยากำลังย่อตัวซุกที่
พื้นดิน ตรงหน้านางมีหินอัคคีกองย่อมๆ ประเมินด้วยสายตาอย่างน้อยน่าจะ
สิบก้อนขึ้นไป

หลี่เหยาเหยาหันกลับมาด้วยท่าทางสงบนิ่ง หลังจากได้เห็นชูลิ้ว ประกาย
เย็นเยียบก็พาดผ่านในดวงตา

“คิดไม่ถึงว่าเจ้าจะยังมีชีวิตอยู่” หลี่เหยาเหยา มองชูลิ้วด้วยแววตา
เย็นชาที่เต็มไปด้วยความประสงค์ร้าย

“คำพูดนี้ข้าควรจะถามเจ้าต่างหาก” ชูลิ้วกอดอก เอนกายฟังต้นเสา
ทรงกลมด้วยท่าทางผ่อนคลาย เลิกคิ้วมองอีกฝ่ายพลางยิ้มด้วยสายตา “เจ้า
ถูกเปลื้องผ้ามีไซ่หรือ ซุดนี้ไปได้จากที่ใดกัน”

เทพธิดาสระหยกได้ยืนเช่นนั้นก็สีหน้าแดงก่ำ ถึงอย่างไรนางก็ตะขิดตะขวงใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้เป็นอย่างยิ่ง

“ซูลู้ หุบปาก!” หลี่เหยาเหยาถลึงตาใส่ซูลู้ด้วยความเกรี้ยวกราด

“ทำไม เจ้ากล้าทำถึงเพียงนั้น ยังจะกลัวใครเอ่ยถึงอีกหรือไร” ซูลู้ลูบคางพลางมองประเนินอีกฝ่ายตั้งแต่หัวจดเท้า นางมองไปพร้อมๆ กับทำเสียงจุกปากอย่างดูแคลน “บอกว่ารักหนานกงหลิววีนอย่างนั้นอย่างนี้ ตอนนี้มีใช้ว่าประเคนร่างกายให้ชายอื่นอย่างนั้นหรือ” ซูลู้แกล้งบิตเป็นความจริงที่เกิดขึ้นเมื่อครู่

ใบหน้าของหลี่เหยาเหยาแดงก่ำในบัดดล รังสีสังหารปะทุขึ้นในดวงตา “เจ้าพุดอีกรอบซิ!”

“พุดอีกรอบก็อีกรอบสิ มีอะไรยากเย็นกันเล่า” ซูลู้บิตแขนขาด้วยอาการเนิบนาบ ก่อนจะกระโดดไปบนโต๊ะหินตัวหนึ่งแล้วพิงตัวกับผนังด้วยท่าทางสบาย จากนั้นถึงได้หัวเราะเสียงเยือกออกมา “ทำไม ลืมเรื่องที่ตนเองก่อไว้แล้วหรือไร ครานั้นที่ตำหนักจื่ออวี๋ ไม่ใช่เจ้าหรือที่วางกับดักให้หนานกงหลิววีนร่วมหลงโรงกับเจ้า มิใช่หวังจะช่วยวนให้เขาสานสัมพันธ์ทางกายด้วยหรือ แล้วผลเป็นอย่างไรเล่า เขาหาได้ต้องการเจ้าไม่”

เพราะความหลงใหลในตัวหนานกงหลิววีนของอีกฝ่าย ทำให้ซูลู้ต้องถูกสกุลหลี่แห่งวังสระหยกไล่ล่าสังหารครั้งแล้วครั้งเล่า แม้ว่าจะโชคดีรอดมาได้จนถึงบัดนี้ แต่ซูลู้ก็เก็บความแค้นเคืองนั้นไว้ในใจตลอดมา วันนี้มีโอกาสดีเช่นนี้ จะให้นางปล่อยหลี่เหยาเหยาไปได้ได้อย่างไร รู้ไว้เถิดว่าคนอย่างซูลู้เป็นพวกมีแค้นต้องชำระ

ซูลู้จี้จู้ไปที่กลางใจดำของเทพธิดาสระหยก นางวางแผนทุกอย่างขึ้น ณ ตำหนักจื่ออวี๋ นางถึงกับใช้ยาเสน่ห์เพื่อให้ทุกอย่างเป็นไปตามแผน แต่เมื่อสถานการณ์ในยามนั้นมาถึง หนานกงหลิววีนกลับพลิกไปไกลๆ เสียอย่างนั้น

หลี่เหยาเหยาจำได้ฝังใจ ครานี้หนานกงหลิววีนแทบจะประคองร่าง

เอาไว้ไม่ไหว แต่เขายังพยายามเดินโซเซต่อไปข้างหน้า ตัวนางเองเปลือยเปล่า ทั้งร่าง โถมตัวเข้าไปโอบกอดชายหนุ่มเอาไว้ แต่เขากลับสะบัดนางออกไป เต็มแรง

“หลี่เหยาเหยา ถ้ายังคิดจะเป็นน้องสาวของข้าอยู่ก็ปล่อยมือเดี๋ยวนี้!”

“หลี่เหยาเหยา สตรีเพียงหนึ่งเดียวที่ข้าต้องการในชาตินี้ก็คือชูลั่ว ไม่ใช่ เจ้า ไสหัวไป!”

“หลี่เหยาเหยา ถ้าเจ้าอยากตายก็ตามมา!” คำพูดของฝ่ายนั้นเย็นชา ไร้เยื่อใย เหมือนกับฝ่ามือที่สะบัดหนักๆ เข้าใส่ใบหน้าของนาง ทำให้ความฝันของนางดับสลายไม่มีชิ้นดี

แต่ยิ่งเขาปฏิเสธนางเท่าไร นางก็ยิ่งอยากจะครอบครองเขามากยิ่งขึ้น อย่างชนิดไม่สนใจว่าจะต้องแลกด้วยอะไร หลี่เหยาเหยาหลับตาลง สูดลมหายใจเข้าลึก ตอนที่ลืมตาขึ้นซ้ำๆ อีกครั้ง รังสีสังหารคุกรุ่นขึ้นในแววดตา

“ชูลั่ว! ตอนนั้นเจ้ายังเหลือเวลาสุดท้ายอีกนิด จะสั่งเสียอะไรก็ว่ามา”

หลี่เหยาเหยามองชูลั่วด้วยสายตาเฉยชา

สังหรณ์ไม่ดีผุดวาบขึ้นในใจชูลั่ว ทว่าสีหน้าของนางยังไม่เปลี่ยนไป

“พรีด... หลี่เหยาเหยา เจ้าคิดว่าผู้มีพลังยุทธ์ชั้นหกระดับสูงอย่างเจ้าจะเอาชนะข้าได้?” ชูลั่วเลิกคิ้วอย่างท้าทาย

“ในเมื่อเจ้าไม่เชื่อ ถ้าเช่นนั้นก็ลองดูแล้วกัน” ปรกกายอันตราয়ผุดวาบขึ้นในดวงตาของหลี่เหยาเหยา ลึนเสียงก็เห็นสองแขนของอีกฝ่ายสั่นระริก ก่อนที่เถาว์ล้วยสองเส้นจะพุ่งตรงจากแขนเสื้อของนางมารัดร่างชูลั่วเอาไว้

ชูลั่วเตรียมพร้อมไว้อยู่แล้ว วินาทีที่เถาว์ล้วยสองเส้นสะบัดเข้าใส่ เปลวเพลิงสองสายจากชูลั่วก็ซัดเข้าหาเถาว์ล้วยทันที เปลวเพลิงที่ปะทะกับเถาว์ล้วยมิได้ทำให้มันกระเทือนกระเทือนเลยสักนิด เถาว์ล้วยนั้นยังบุกโจมตีเข้าสู่ชูลั่วอย่างหนักหน่วง

ใบหน้าหลี่เหยาเหยาเฉยรอยยิ้มหยัน “แค่เปลวเพลิงชั้นต้นมีหรือที่จะทำร้ายข้าได้”

ซูลั่วหัวใจซาواب อวูธในการต่อสู้ที่นางสันทัดที่สุดก็คือเคล็ดวิชา ธาตุไฟ ส่วนธาตุไม้นั้นนางยังไม่เคยได้เรียนรู้อย่างจริงจัง ถ้าเปลวเพลิงไม่ได้ ผลเช่นนี้แล้ว แบบนี้ก็ต้องเรียกฝ่ามือมารกลางเวทออกมาจากมิติแทนแล้ว

ทว่าร่างของนางถูกเภาวัลย์พันเอาไว้เหนียวแน่นตลอดทั้งร่าง เภาวัลย์ ทั้ทั้งหนา เหนียวแน่น และแข็งแรง ซ้ำยังเคลื่อนไหวได้รวดเร็ว มัดซูลั่วแน่น จนตัวนางกลายเป็นบ๊ะจ่าง

หลี่เหยาเหยาหัวเราะเยือก “วรยุทธ์ของเจ้าช่างสามัญนัก ความสามารถ เพียงเท่านี้ เจ้ามีสิทธิ์อะไรมาแย่งศิษย์พี่สามไปจากข้า!”

“เจ้าคิดว่าตนเองชนะ?” ซูลั่วหัวเราะเอื่อย

“มัดขึ้นมา!” หลี่เหยาเหยาคำรามออกมา

จากนั้นเภาวัลย์หนาสองเส้นก็มัดเข้ากับต้นเสาทรงกลม จับซูลั่วแขวน ให้อยู่กึ่งกลางอากาศ

“ไป!” เภาวัลย์อีกเส้นก็ออกมาจากด้านหลังของเทพธิดาสระหยกแล้ว พุ่งใส่ซูลั่ว

“สะบัดใส่หน้า!” สีหน้าของเทพธิดาสระหยกก็ยิ้มเกรียม ดวงตาคู่นั้น สาดประกายอำมหิตโหดร้าย

สิ่งที่นางเกลียดที่สุดก็คือใบหน้าของซูลั่ว หากจะเทียบในเรื่องของ ความงาม อีกฝ่ายสู้ตนเองไม่ได้เลยแม้แต่นิด ทว่าศิษย์พี่สามกลับหน้ามิดตาบอดไป เพราะนาง นอกจากใบหน้าก็มองไม่เห็นสิ่งใดอยู่ในสายตาก็ เพราะฉะนั้น นางจะต้องทำลายใบหน้านี้เสียก่อน จากนั้นค่อยเด็ดหัวของอีกฝ่าย สุดท้าย ก็แลเนื้อเถื่อนหนัง สับร่างออกเป็นชิ้นๆ

คิดเช่นนั้นแล้ว มุมปากของเทพธิดาสระหยกก็ยกสูงขึ้น ทว่าในจังหวะที่ เภาวัลย์กำลังจะพาดใส่ซูลั่ววั้นนั้น...

“ตัด!” ซูลั่วตะโกนร้อง กริชเย็นเยียบเล่มหนึ่งก็ลอยออกมาจากแขน เลื้อยของนาง

ซูลั่วใช้จิตควบคุมกริชเล่มนี้ นางบังคับให้มันกรีดไปบนเภาวัลย์เส้น

หนาจากด้านบนลงล่าง

กรีซเล่มนี้มีนามว่า ‘เหยียนหาว’ ได้มาจากหอพระคลังแห่งวังหลวง ตั้งแต่ที่ได้มีนามมา ชูลู่ย้งไม่มีโอกาสได้ใช้เลยสักครา เวลานั้นเป็นครั้งแรกที่นาง นำออกมาใช้ สมกับเป็นสมบัติล้ำค่าของราชสกุลหนานกง ไบมีตของกรีซ คมกริบยิ่งกว่าสิ่งใด มันหนักแถววัลย์แข็งแกร่งนั้นไม่ต่างจากที่นั่นตั้งแต่หัว

เปรี๊ยะ... เสียงกระจางซัดดังสะท้อนขึ้น แถววัลย์หนาเหนียวปริแตก ออกทันใด ตลอดทั้งเส้นเต็มไปด้วยแผลกริดเป็นรอย

กรีซ ‘เหยียนหาว’ คมกริบไร้เทียมทาน

ชูลู่วเหาะตัวลงมาจากอากาศ ปรายตามองเทพธิดาสระหยกด้วย รอยยิ้มที่แฝงในสีหน้า “ธาตุไม้ของเจ้ามีฝีมือเท่านี้เองหรือหรือ”

สีหน้าของเทพธิดาสระหยกอ้ออายจนแปรเปลี่ยนเป็นขุนซิ่ง “รนาหา ที่ตาย!”

ตอนที่เทพธิดาสระหยกตวาดลั่นออกมา พลังวิเศษรอบกายนางก็พลั้ง ทะลักออกมาด้วย พลังวิเศษกระเพื่อมขึ้นรอบๆ ดุจระลอกคลื่น

กระบี่ยาวแวววาวเล่มหนึ่งปรากฏขึ้นในฝ่ามือของเทพธิดาสระหยก มัน คือกระบี่พลังที่เดิมที่ห้อยติดเอวนางเอาไว้ ทว่าก็พร้อมที่จะกลายเป็นอาวุธ โจมตีได้ทุกเมื่อ

“ชูลู่ว! ตายเสียเถิด!” เทพธิดาสระหยกคำรามก้อง ถ้ายทอดพลังวิเศษ ไปสู่กระบี่พลังในมือ นางเหาะทะยานขึ้นแล้วพาดฟันใส่ชูลู่วด้วยความดุเดือด เทพธิดาสระหยกโถมพลังเข้าใส่เต็มที่ วินาทีนั้นเสียงเปรี๊ยะก็สะท้อนขึ้นกลาง อากาศ รวากับว่ามิติจะสั่นสะเทือนจนจนปริแตก

เมื่อต้องเจอกับการจู่โจมอันหนักหน่วงเช่นนี้ ชูลู่วก็หรีตาลง

หลีเหยาเหยา ครั้งนี้ข้าจะขอประลองฝีมือกับเจ้าดูสักตั้ง ดูสิว่าขั้นห้า ระดับต้นกับขั้นหก ระดับสูงนั้นจะเป็นเส้นขีดที่มีอาจก้าวล่วงไปได้จริงหรือไม่

มังกรเทพน้อยอยากจะร่วมต่อสู้ด้วย ทว่าชูลู่วจับมันกลับเข้าไปในมิติ และกำชับให้มันอยู่เฉยๆ

ยามที่ต้องเผชิญหน้ากับพลังโจมตีอันหนักหน่วงเช่นนี้ ชูลั้วไม่เพียงแต่ไม่ถอยหนี นางกลับรุกหน้าเข้าไปทีละนิด พลังวิเศษมหาศาลไหลวนอยู่ภายในร่างกายของนางและจับตัวเป็นกลุ่มก้อน สุดท้ายก็ระเบิดออกมาทางฝ่ามือ

“ฝ่ามือมารกลางเวหา ปะทะ!” ชูลั้วสีหน้านิ่งขรึม ก่อผนึกพลังขึ้นด้วยสองมือ สุดท้ายก็ซัดเข้าไปใส่เทพธิดาสระหยกอย่างหนักหน่วง

ชูลั้ววาดฝ่ามือมารกลางเวหาขึ้นกลางอากาศแล้วครอบไปที่กระบี่ของเทพธิดาสระหยกที่กำลังพุ่งตรงเข้าหาอย่างแม่นยำ ส่งอาวุธของฝ่ายนั้นเข้าไปในมิติว่างเปล่า

เวลานี้กระบี่ยาวอยู่ห่างชูลั้วเพียงคืบ แทบจะจ่อติดตรงตำแหน่งหว่างคิ้วของนาง ปลายกระบี่กับหว่างคิ้วห่างกันเพียงสามนิ้วเท่านั้น ทว่ากระบี่เล่มนั้นดูเหมือนจะหยุดนิ่งไปแล้ว มันไม่ขยับเขยื้อนอีกเลยแม้แต่ครั้งนิ้ว เพราะพื้นที่มิติขนาดเล็กลงหน้าชูลั้วถูกนางควบคุมเอาไว้ได้แล้วเช่นกัน

นางในยามนี้สามารถควบคุมมิติว่างเปล่าที่มีพื้นที่เล็กๆ ได้เท่านั้น จินตนาการได้เลยว่าหากพลังกำลังของนางแกร่งกล้าขึ้นเมื่อใด นางก็ย่อมควบคุมมิติว่างเปล่าที่กว้างใหญ่ไพศาลกว่านี้ได้ แต่ถ้าโยนคนที่ไม่ถูกชะตาเข้าไปในมิติว่างเปล่าได้เมื่อไร แบบนี้ลึกลับจะเรียกว่าเก่งกาจอย่างแท้จริง แต่น่าเสียดายที่เวลานี้นางยังห่างไกลกับความเก่งกาจที่วันนั้นอีกมากโขนัก

เทพธิดาสระหยกที่ลอยตัวอยู่กลางอากาศเพิ่มเรงน้ำหนักที่มีมอกขึ้น นางรวบรวมพลังวิเศษทั้งหมด หวังว่าจะแทงกระบี่ให้ทะลุหน้าผากชูลั้วเข้าไป ทว่าสิ่งที่ทำให้นางรู้สึกยากจะเชื่อได้ก็คือ นางเกือบจะสูญเสียการควบคุมกระบี่เล่มนั้นไปแล้ว

แทง! แทง! แทงเข้าไปอีก! แต่ไม่ว่าจะบังคับเท่าไรก็แทงไม่เข้าสักที สีหน้าของเทพธิดาสระหยกฉายแววระวนระวาย ขมวดคิ้วเอ่ยออกมาด้วยความเคือง “เจ้าเล่นลูกไม้อะไรกันแน่”

ชูลั้วปรายตามอง “ไม่ว่าจะเล่นลูกไม้อะไร เอาชนะเจ้าได้เป็นพอ”

“คิดจะเอาชนะข้า? ฝันไปเถอะ!” เทพธิดาสระหยกตะคอกอย่างขุ่นเคือง

ไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น แต่ละอองสีดำเป็นชั้นๆ ก็ทะลักออกมาปกคลุมรอบกายเทพธิดาสระหยก ลำแสงสีดำหมุนวนขึ้นรอบๆ กายนางอย่างรวดเร็ว เป็นมวลพลังแข็งแกร่งที่ก่อตัวขึ้นมา เห็นชัดว่าสิ่งนี้คือหนึ่งในไฟตายของนาง

“ควบคุมจิตใจ!” นัยน์ตาของเทพธิดาสระหยกฉายแววเย็นชาอำมหิตดวงตาของนางแดงโรจน์ ยามที่จ้องมองซูลัว แวตาคู่นั้นลุกโชนประดุจเปลวเพลิง

จู่ๆ ซูลัวก็รู้สึกมึนงงสับสนไปหมดทั้งสมอง นางปวดศีรษะจนแทบเป็นลม แวตาลี่นลอย สายตาพร่ามัว ตอนที่ซูลัวกำลังโซเซไปมาคล้ายคนเมานั้น มุมปากของเทพธิดาสระหยกก็ยิ้มเจ้าเล่ห์ร้ายกาจออกมา ซูลัว วันหนึ่งในปีหน้าจะเป็นวันครบรอบวันตายของเจ้า!

เทพธิดาสระหยกมองท่าทางเช่นนั้นของซูลัว รอยยิ้มพึงใจก็ผุดวามขึ้นในแววตา จากนั้นรอยยิ้มของนางก็หุบฉับลงในทันที

จะเห็นก็เพียงฝ่ามือสองข้างที่กำแน่น ลำแสงสีดำระยิบระยับขึ้นบนผิวพรรณของนาง หลังจากนั้นนวัตฤตสีดำที่มีลักษณะเหมือนยอดเขาก็บปรากฏขึ้นเหนือศีรษะของซูลัว ให้ความรู้สึกน่าหวาดเกรง ราวกับมีภูเขาสีดำทับอยู่ด้านบน

เทพธิดาสระหยกยกวัตฤตสีดำขนาดมหึมาให้ลอยสูงขึ้น จากนั้นก็จับกระแทกโครมใส่ซูลัวอย่างจัง! ขณะที่ซูลัวในยามนี้ถูกหลีกเหยาเหยาควบคุมจิตใจเอาไว้ ตัวนางอยู่ในสภาวะมึนงง โซเซไปมา หากถูกกระแทกในสภาพเช่นนี้ มีหวังคงได้กลายเป็นก้อนเนื้ออย่างแน่นอน

ในวินาทีแห่งความเป็นความตายนี้เอง...อนุสติของซูลัวตระหนกได้ถึงอันตรายที่กำลังมาเยือน นางเปิดประตูดิถีของตนด้วยอาการมึนงง

มังกรเทพน้อยที่กำลังร่อนร่อนอยู่พอดีกระโดดพรวดออกมาอย่างรวดเร็ว มันพุ่งตัวเข้าใส่วัตฤตสีดำด้วยความโกรธแค้นราวกับลูกกระสุน การตอบโต้ของมังกรเทพน้อยเต็มไปด้วยพลังกำลังอันมหาศาล มันสามารถทะลุผ่านวัตฤตสีดำที่แข็งแกร่งกว่าเหล็กนิลไปได้

ขณะที่แหวกผ่านเข้าไป อึ้งเล็บเท้าทั้งสองข้างของมังกรเทพน้อยก็ตะกุกตะกายเข้าไปแล้วตฤลีตาที่เดิมแข็งแกร่งจนน่ากริ่งเกรง บัดนี้ไม่ต่างอะไรกับก้อนไม้ที่สลายเป็นผุยผงและร่วงหล่นกระจายเต็มพื้น

ดวงตาของเทพธิดาสระหยกเบิกกว้าง เดิมทีนางก็ประเมินว่าเจ้ามังกรน้อยตัวนี้เก่งกาจพอตัว แต่ก็คิดไม่ถึงว่ามันจะร้ายกาจถึงเพียงนี้!

เจ้าตัวตะลึงงันไปในทันที ตอนที่นางเปลือยหม้อลอยออกมานั้น มังกรเทพน้อยก็โถมตัวทะยานเข้าไป พลางกางกรงเล็บแหลมคมออกมาและตะปบอึ้งเท้าหลายสิบทีเข้าไปยังใบหน้าดงามอันหนาวเหน็บไว้ที่ตานั้น กรงเล็บของมังกรเทพน้อยคมกริบกว่าสิ่งใดๆ ในหล้า อีกทั้งพลังของมันก็แข็งแกร่ง ฝ่ามือของมนุษย์สามัญมิอาจเทียบได้เลย

พลั๊กๆๆ

เทพธิดาสระหยกที่ถูกตบด้วยอึ้งเท้าได้แต่ถอยกรูดไปด้านหลัง นางพยายามที่จะตอบโต้ ทว่ามังกรเทพน้อยกลับปิดสองมือของนางออกไป จากนั้นก็ถีบเท้าทั้งสองข้างไปบ่นยอดดอกนั้น ก่อนจะตบอึ้งเท้าเข้าไปใส่อีกฝ่าย

ท่าทางเช่นนั้นดูทั้งล่อแหลมและน่าขันในเวลาเดียวกัน

กำลังอึ้งเท้าที่มังกรเทพน้อยปล่อยออกไปไม่บรรเทาเลยสักนิด อึ้งมือที่ซัดใส่หนึ่งครั้งก็ทำให้เกิดกลิ่นคาวเลือดลอยมาหนึ่งหน หลังจากที่ผ่านมาไปกว่าสิบที ใบหน้าดงามเหนือผู้ใดของเทพธิดาสระหยกก็ทิ้งรอยคราบเลือดเอาไว้เต็มไปหมด สังเวชจนมิอาจทนดูได้ สุดท้ายมังกรเทพน้อยกระโดดตะปบที่ยอดดอกของนางอีกครั้ง ก่อนจะอาศัยแรงสะท้อนกลับเคลื่อนตัวลอยละลือกลับมาที่ไหล่ของชูลั่ว

เพราะเทพธิดาสระหยกถูกมังกรเทพน้อยเล่นงานทำให้นางเสียดสมภพที่จะควบคุมชูลั่วได้อีกต่อไป หญิงสาวจึงพลันได้สติขึ้นมาอีกครั้ง

ชูลั่วสะบัดศิวระ ธอนใจออกมาเบาๆ อย่างยินดี นางยื่นมือออกมาลูบศิวระเล็กๆ ของมังกรเทพน้อย หากไม่ได้มันช่วยเหลือในวินาทีสำคัญแบบนี้แล้วละก็ ป่านนี้ตนเองคงได้กลายเป็นก้อนเนื้อไปนานแล้ว

มังกรเทพน้อยกระโดดโลดเต้นอยู่บนไหล่ของซูลัว ทำทางดื่อกดีใจ ซ้ำยังทำเหมือนจะเต็นรำไปรอบๆ

เทพธิดาสระหยกเดิมทีก็มีบาดแผลเต็มไปหมดทั้งร่างอยู่แล้ว ยิ่งมาถูก มังกรเทพน้อยเตะเข้าอย่างจัง ก็ทำให้ร่างกายเซวบไปข้างหลังอย่างควบคุม ไม่ได้ โสเซถอยไปเจ็ดก้าวถึงได้ปะทะเข้ากับผนัง

มังกรเทพน้อยไม่ได้ทำร้ายนางแค่ภายนอกเท่านั้น แต่พลังวิเศษที่มัน มีทำให้นางบาดเจ็บสาหัสภายในด้วย

เลือดไหลออกมาจากมุมปากของเทพธิดาสระหยก ยามนี้ใบหน้าของ นางแปรอะไปด้วยเลือด ทำให้มองเห็นเลือดที่มุมปากได้ไม่ชัดเจนเท่าใดนัก แต่ เทพธิดาสระหยกกลับรู้สึกได้ถึงกลิ่นคาวขึ้นที่ทะลักขึ้นมายังลำคอ ทันทันนั้น เลือดสดๆ ก็กระอักออกมาจากปากอีกแล้วอีกเล่า นางกระอักเลือดออกมา หัวครั้งด้วยกันถึงได้หยุดลง

เทพธิดาสระหยกที่หนึ่งซุกตัวอยู่ในผนังมุมหนึ่งยกมือขึ้นกุมหน้าอก เอาไว้ แวดตาร้ายกาจอำมหิตจ้องมองมายังนายบ่าวผู้เป็นดั่งมารสายตา ตรงหน้า

ซูลัวอุ้มมังกรเทพน้อยเอาไว้แล้วเดินมาหยุดอยู่เบื้องหน้าอีกฝ่าย ก่อน จะทรุดตัวลงซ้าๆ มุมปากเผยรอยยิ้มเย็นชาออกมา “เจ้าอยากสังหารข้า?”

“ฮึ!” เลือดไหลออกจากมุมปากของเทพธิดาสระหยก นางเบือนหน้า หนีไปอีกทาง

ยามนี้ความรู้สึกที่ต้องพ่ายแพ้ให้แก่อีกฝ่ายนั้นน่าอับอายเสียยิ่งกว่า ซูลัวใช้กริซเทียยนหวาดันปลายคางของหลิเหยาเหยาให้เงยขึ้น บีบให้ นางสบสายตากับตนเอง

“ว่ามา อยากให้ข้าสังหารเจ้าหรือไม่” ซูลัวยกมุมปากอย่างยิ้มเยาะอยู่ ในที่ นางเอ่ยด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อย

ทำทางเอื่อยเฉื่อยนั้นทำให้หลิเหยาเหยาถึงแค้นเคืองขึ้นกว่าเดิม เทพธิดาสระหยกหัวเราะเย็นชา “ชนะเป็นเจ้า แพ้เป็นหาส อยากจะฆ่า

ก็ฆ่าเสีย! จะพูดจาให้มากความไปไย”

“เจ้าคิดว่าข้าไม่กล้าฆ่าเจ้า?” ชูลั้วทรุดตัวนั่งลงกับพื้นตรงหน้านางง่าย ๆ
ทางตายกสูงขึ้น

“หากเจ้ากล้าฆ่าข้า ก็จงเตรียมตัวถูกลงโทษแห่งวังสระหยกไล่ล่า
สังหารอย่างถึงที่สุดได้เลย” หลี่เหยาเหยาแค้นเสียดสีหยัน

“ถูกลงโทษแห่งวังสระหยกไล่ล่าสังหารอย่างถึงที่สุด?” ชูลั้วหัวเราะคิก
“พูดราวกับว่าสกุลหลี่แห่งวังสระหยกเคยปล่อยข้าไปอย่างนั้น หลี่เหยาเหยา
เจ้าช่างไร้เดียงสาหนัก คิดว่าจะฆ่าข้าได้หรือ”

หลี่เหยาเหยาใบหน้าแดงกำ

ถูกต้อง เป็นดังที่ชูลั้วกล่าวไว้จริงๆ ไม่ว่าชูลั้วจะสังหารนางหรือไม่ สกุล
หลี่แห่งวังสระหยกก็จะตามไล่ล่าชูลั้วไม่เว้นอยู่ดี

“แต่ถ้าฆ่าเจ้า ก็จงจุดชนวนแค้นบ้ำคั้งจากสกุลหลี่แห่งวังสระหยก
ขึ้นมา คนในครอบครัวเจ้าเป็นบ้ำกันไปหมด เรื่องนี้ละที่ยุ่งยาก” ชูลั้วลูบคาง
ท่าทางลำบากใจ “ถ้าอย่างไรเสีย ข้ารดน้ำทิพย์ลงบนตัวเจ้า จากนั้นก็ส่งตัวไป
ให้...”

“หุบปาก! หุบปาก! หุบปากเดี๋ยวนี้!” หลี่เหยาเหยายกสองมือขึ้นอุดหู
ตวาดออกมาเหมือนคนที่ใกล้จะเสียดสี “ใส่หัวไป!”

ดูท่าแล้วสิ่งนี้เองที่เป็นจุดอ่อนของหลี่เหยาเหยา ชูลั้วที่สุดท้ายซูดค้าย
จุดอ่อนของหลี่เหยาเหยาจนเจอก็ยึดตัวขึ้น “ได้ ข้าจะใส่หัวไปแล้วล่อราชัน
ปีศาจตนั้นมาแทน”

“ชูลั้ว! เจ้านหาที่ตาย ถ้าเจ้ากล้าทำเช่นนั้นจริงๆ สกุลหลี่แห่งวัง
สระหยกไม่ปล่อยเจ้าไปแน่ ไม่มีวันปล่อยเจ้าไปเป็นอันขาด!” หลี่เหยาเหยา
ตวาดใส่ชูลั้ว กำแพงโดยรอบสั่นสะเทือน

“เสียงดังชะมัด” ชูลั้วแคะหูด้วยท่าทางนึกรังเกียจ ก่อนจะก้มลงหยิบ
หินอัคคีที่หลี่เหยาเหยาซูดเอาไว้ขึ้นมา

จิ้งหะนั่นเอง...ดวงตาของหลี่เหยาเหยาที่ใกล้จะบ้ำคั้งฉายแวว

โหดเหี้ยม ก่อนที่เจ้าตัวจะพุ่งออกไปด้านนอกราวกับกระเบื้องอันคมกริบ และเอ่ยคำพูดทิ้งไว้ประโยคหนึ่ง

“ซูลัว! เจ้าตายเสียเถอะ”

ตอนที่ซูลัวซังกัไปเล็กน้อยนั้น ประกายไฟรุนแรงก็ระเบิดตรงหน้านาง ซูลัวอยากจะสบถลั่นออกมา แบบนี้จะเรียกว่ากรรมตามสนองหรือเปล่า นางใช้ระเบิดพิเศษทำลายคนสกุลหลี่ไปสองคน และตอนนี้หลี่เหยาเหยา ก็โยนระเบิดพิเศษเข้าใส่นาง!

เวลานี้เองที่ซูลัวตระหนักว่าอำนาจของระเบิดพิเศษนั้นรุนแรงแค่ไหน คลื่นพลังธาตุมเข้ามาอย่างมิดฟ้ามัวดิน แรงระเบิดสนั่นหวั่นไหวหนักหน่วง ก่อให้เกิดควันไฟพวยพุ่งกลืนกินทุกอย่างเอาไว้

ซูลัวถูกระลอกคลื่นเข้าปะทะจนตัวนางลอยละลิวขึ้นสูง ก่อนจะตกลงมากระแทกอย่างหนัก เลือดสดๆ กระจายออกมาจากปากคำโต

ทว่านี่เป็นเพียงแค่จุดเริ่มต้นเท่านั้น

เปลวเพลิงโหมกระหน่ำเข้าโจมตีซูลัวอีกครั้ง นางตกอยู่ท่ามกลางกองไฟลุกโชน ทะเลเพลิงล้อมรอบด้านเอาไว้สุดลูกหูลูกตา ไร้สิ้นซึ่งหนทางจะหลบเลี่ยง

ทางด้านหลี่เหยาเหยา...

นางคำนวณทุกอย่างเอาไว้อย่างแม่นยำ หลังจากที่ถูกทะยานหนีแล้วจึงค่อยประเบิดพิเศษใส่ซูลัว ด้วยเหตุนี้ ยามที่ระเบิดพิเศษระเบิดขึ้น ด้วยความเร็วในการเคลื่อนไหวของนางย่อมสามารถหลบเลี่ยงแรงปะทะได้ทัน

นางประเมินทุกอย่างเอาไว้เป็นอย่างดี หลังจากที่ถูกวิ่งห่างออกมาเป็นระยะราวร้อยเมตร ระเบิดพิเศษก็สะท้อนเลื้อนลั่นออกมาภายในพื้นที่แคบๆ ปิดตายเช่นนั้น ซูลัวคิดจะมีชีวิตรอดไปได้อย่างนั้นหรือ ผันไปเถอะ!

รอยยิ้มเย็นชาอำมหิตผุดวาบที่มุมปากของหลี่เหยาเหยา นางเร่งความเร็วที่ผีทำให้มากขึ้นอีก ในเมื่อซูลัวก็ตายไปแล้ว ถ้าอย่างนั้นนางก็ไม่

จำเป็นจะต้องอยู่ที่นั่นอีก ด้วยเหตุนี้หลี่เหยาเหยาจึงตัดสินใจออกจากถ้ำปีศาจทันที เวลานั้นนางก็ครอบครองหินอัคนีไว้ถึงสามก้อนแล้วด้วย ถ้าคู่แข่งตายไป หินสามก้อนก็ย่อมทำให้นางได้รับชัยชนะอย่างแน่นอน ยามนี้จิตใจของหลี่เหยาเหยาเบิกบานอย่างที่สุด เรียกได้ว่าพอนคลายอย่างไม่เคยเป็นมาก่อนเลยด้วยซ้ำ

ทางด้านซูลี้วที่ตกอยู่ที่ท่ามกลางทะเลเพลิง...

นางจะตายไปแบบนี้จริงๆ อย่างนั้นหรือ เห็นชัดเลยว่าซูลี้วเป็นพวกแมวมารเกิด เพราะนางมีเก้าชีวิตเป็นอย่างต่ำ

ตอนที่ซูลี้วกำลังถูกล้อมด้วยเปลวเพลิงสุดลูกหูลูกตาจนเกือบจะถูกเผาทั้งเป็น จู่ๆ นางก็นึกถึงหินประหลาดก้อนนั้นขึ้นมาได้... หินแปลกประหลาดที่ช่วยชีวิตนางเอาไว้ในถ้ำหัวเหี่ยยน

ซูลี้วรีบคว้าหินก้อนนั้นออกมาในทันที

วินาทีนั้นเอง หินวิเศษก็เปล่งประกายเจิดจ้า ไม่รู้เหมือนกันว่าเกิดสิ่งใดขึ้นกับมัน จังหวะที่ซูลี้วกำลังจะขาดอากาศหายใจ หินวิเศษก็สูบเอาเปลวเพลิงร้อนแรงพวกนั้นเข้าไปจนหมด

แต่แม้ว่าจะเสพเอาเปลวเพลิงไปได้ทั้งหมดที่ ทว่าก็ไม่อาจจะขัดขวางพื้นที่บริเวณนั้นที่กำลังสิ้นสะเก็ดหินไปได้ เพราะผลกระทบจากระเบิดทำให้อ่อนหินเห็นอติระชะจำนวนมาร่วงพรั่งลงมา

ซูลี้วยับตัวเตรียมหนี ทว่านางถูกล้อมรอบเอาไว้ด้วยกำแพงจอมองไม่เห็นหนทาง ตอนนั้นเอง หินขนาดยักษ์ก้อนหนึ่งก็พุ่งเข้ามาที่นาง ซูลี้วยังไม่ทันได้สติ มังกรเทพน้อยก็ยื่นอุ้งเท้าออกไปปิดเอาไว้ได้

ก่อนหินก้อนแล้วก้อนเล็กร่วงลงมา ลักครู่ถึงค่อยสงบลงได้

ยามนี้บริเวณโดยรอบสงบเงียบ ซูลี้วถูกคลื่นพลังซัดกระเด็นไปอยู่ที่มุมหนึ่ง นางค่อยๆ ตะเกียกตะกายขึ้นมา ก่อนจะเซ็ดคราบเลือดที่มุมปาก แล้วเดินกระย่องกระแย่งไปหาตำแหน่งที่หินวิเศษตกอยู่

นางก้มตัวเก็บมันขึ้นมา ปลายนิ้วยังไม่ทันได้สัมผัส เจ้าตัวก็กระดกมือ กลับโดยอัตโนมัติ เพราะนางสัมผัสได้ว่าเจ้าหินก้อนนี้กำลังลุกไหม้ด้วยความ ร้อนแรง

เปลวเพลิงจากระเบิดพิเศษนั้นรุนแรงเกินไป ทำให้หลังจากที่มันสูบเอา ความร้อนเข้าไป ผิวของก้อนหินที่เนียนขาวใสราวกับหยกบัดนี้ระอุกลายเป็น สีแดงก่ำ อย่าว่่าแต่เมื่อของนางเลย ต่อให้วางเอาไว้กับพื้นเฉยๆ ก็ยังแทบจะ เผาไหม้บริเวณนั้นให้หลอมละลายได้

Чуลว่่งสงบอยู่ตรงหน้าหินวิเศษ แววดาทอประกายลับสนออกมา ถ้า ไม่ได้พลังของมันปกป้องนางเอาไว้ในวินาทีแห่งความเป็นความตาย เกรงว่า ชีวิตของนางคงดับสูญไปแล้ว

เพราะหลี่เหยาเหยารู้ว่ามันเกรงเทพน้อยอยู่กับนาง ทำให้ฝ่ายนั้นกล้า ที่จะลงมือกำจัดนางและสัตว์วิเศษให้พ้นๆ ไปเสียด้วยการใช้ระเบิดพิเศษ ระเบิดพิเศษลูกนี้มีพลังขั้นต่ำอย่างน้อยก็ขั้นเก้า ถ้าไม่ใช่เพราะนางมีหินวิเศษ ก็คงไม่มีทางหนีรอดไปได้แน่

Чуลว่่งรู้สึกว่่าตนเองชะตาแข็งไม่น้อย

ณ ฝั่งตะวันตกเฉียงเหนือของถ้ำปีศาจ

ที่นี้เป็นทางออกไปจากถ้ำปีศาจแห่งนี้ จะเข้าหรือออกก็ต้องผ่านเส้นทาง นี้ไป ลานกว้างหน้าปากถ้ำเต็มไปด้วยผู้คนเนื่องแน่น

ปรมาจารย์ทรงอินั่งอยู่บนเก้าอี้ไม้จ้อถานตัวใหญ่ ปลายเลื้อคลุม สีขาวระไปกับพื้นดิน ดูราวกับดอกบัวหิมะที่กำลังบานสะพรั่ง สูงสง่าและ บริสุทธ์

ดวงตาดำขลับดูจุ่น้ำหมีหรือสิงเล็กน้อย เผยให้เห็นความเฉียบคมอัน สูงสง่าเหนือใคร จนผู้อื่นมักกล้าสบตาตรงๆ ไบหน้าหล่อเหลาไร้ที่เปรียบนั้น ยากจะคาดเดาอารมณ์ได้ มีอหนึ่งวางอยู่บนที่เท้าแขนของเก้าอี้ ตบชั้นลงเป็น จังหวะ ไม่มีใครรู้ว่าอีกฝ่ายกำลังใคร่ครวญเรื่องใด

จักรพรรดิจึงตั้งเอนกที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ไม้จ้อถาน ชุดคลุมมังกรทองที่เหลืองอร่ามไปทั้งร่างทำให้พระองค์ดูสูงศักดิ์ขึ้นมา แต่ไม่ว่าจะพยายามรักษาสีหน้าและท่าทางให้เครื่องขริมจริงจิ่งเพียงไร หากเทียบกับปรมาจารย์ทรงอวิ้นแล้วสถานะก็ยังคงเป็นรองกว่า

หลี่เหยาเสียนั่งอยู่บนเก้าอี้ทรงกลม หากจะเปรียบกันแล้ว ตำแหน่งของเขาก็ต่ำกว่าไม่น้อย ยามนี้หลี่เหยาเสียนกำลังหรีดตาลง สายตาจับไปที่ปากถ้ำแนวนิ่ง

ประสบการณ์ที่ได้รับจากซูลัวทำให้เขาแอบมอระเบิดวิเคราะห์สกุลหลี่เก็บเป็นสมบัติล้ำค่าลูกนั้นให้เหยาเหยาไป รอได้โอกาสเมื่อไรก็ระเบิดนั่งตัวดีผู้นี้ให้ตายไปเสีย หลี่เหยาเสียนไม่กังวลกับความสามารถของเหยาเหยาเลยสักนิด เขาแค่กังวล ‘โชคดี’ อย่างไม่น่าเชื่อของซูลัวต่างหาก

ฝ่ามือที่ซ่อนอยู่ในแขนเสื้อของหลี่เหยาเสียนกำแน่น หวังว่าระเบิดวิเศษจะสังหารซูลัวได้ ไม่ใช่ทำให้นางเลื่อนชั้นพลังยุทธ์สูงขึ้น ขอแค่ออกจากถ้ำปีศาจมาได้โดยครอบครองหินอัคคีไวก์ในมือ ถ้าเช่นนั้นก็สามารถเป็นศิษย์ของปรมาจารย์ทรงอวิ้นได้แล้ว

ศิษย์ของปรมาจารย์ทรงอวิ้นมีความหมายมากมายนัก หากเหยาเหยาได้รับสิทธิ์นี้ ก็จะช่วยสานสัมพันธ์ระหว่างสกุลหลี่แห่งวังสระหยกกับปรมาจารย์ทรงอวิ้นขึ้นได้ ถ้าเป็นเช่นนี้แล้วละก็ ในสิบสกุลใหญ่แห่งจักรวรรดิปีศาจสกุลหลี่แห่งวังสระหยกที่เดิมสถานะด้อยกว่าสกุลอื่นก็ย่อมต้องมีหน้ามีตาขึ้นมาอย่างแน่นอน ตำแหน่งที่วุ่นนี้สำคัญโดยแท้ จะให้เกิดความผิดพลาดไม่ได้เป็นอันขาด

“เหยาเหยา สกุลหลี่แห่งวังสระหยกรอคอยวันนี้มานานหลายปีแล้ว อย่าให้พวกเราต้องผิดหวังเด็ดขาด...” หลี่เหยาเสียนสูดลมหายใจลึก พยายามควบคุมอารมณ์กระวนกระวายภายในใจอย่างเต็มที่

หลี่อ้าวจงที่ยืนอยู่ข้างๆ หลี่เหยาเสียนกัดริมฝีปากแน่น สีหน้าเคร่งเครียด เห็นชัดว่ากังวลพอดู เพราะว่าเขาเคยประมือกับซูลัวมาก่อน เขา

รู้ดีว่าพลังกำลังของนางหาได้แข็งแกร่งไม่ ทว่าสุดท้ายฝ่ายนั้นกลับพลิกวิกฤติให้เป็นโอกาสได้เสมอ แบบนี้จึงทำให้อดกังวลขึ้นมาไม่ได้

คนอื่น ๆ ที่อยู่ในที่นี้ก็เช่นกัน ทั้งหมดล้วนแต่มั่นใจในตัวหลี่เหย้าเหย้ามากกว่าซูลู่มากนัก

จะมีก็แต่พวกของเป่ยเจินอิ่งเท่านั้นที่เชื่อมั่นในตัวซูลู่ พวกเขาหาได้เชื่อมั่นในความสามารถของนางไม่ แต่ถ้าเป็นเรื่องความโชคดียของนาง พวกเขา ก็ไร้ข้อกังขาใดๆ